

Бо дасти Худованд роҳнамой шуда

Ду ҷадвали Ҳабаққук

Jeff Pippenger

2012-10-16

Ду лавҳаи Ҳабаққук 4 аз 95

Барои ман дар давоми як соати тақдирот, тахминан, аз ҳашт саҳифа ёддошт гузаштан хеле душвор аст. Ва агар шумо диққат диҳед, мо 20 саҳифа дорем; бинобар ин, ман танҳо шуморо огоҳ месозам, ки нияти хондани ин ёддоштхоро надорам. Ман ният дорам баъзе аз ин порчахоро дар ин ҷо бихонам, барои онҳое ки тавассути LiveStream тамошо мекунанду метавонанд ин ёддоштхоро боргирӣ намоянд; ва барои онҳое ки оқибатан инро дар DVD тамошо хоҳанд кард, то ки онҳо инро дар сабт барои худ дошта бошанд, агар ин мақолаҳоро аллакай дар ихтиёр надошта бошанд. Мавзӯе ки мо бо он сарукор дорем, Ду Ҷадвали Ҳабаққук аст, ва дар ин марҳила ҳамаи коре ки мо мекунем, танҳо ин аст, ки нишон диҳем Эллен Уайт бо ҳақиқатхое, ки дар ин Chart 1843 муаррифӣ шудаанд, мувофиқ буд.

Се муаррифии аввалине, ки дирӯз ба анҷом расонидем, нишон медоданд, ки Эллен Уайт дар «Навиштаҳои Аввал», саҳифаи 236, пешгӯии замони 2520-ро равшан ва мушаххасан ҳамчун саҳеҳ тасдиқ мекунад.

Ҳангоми сухан рондан дар бораи ноумедии аввал дар моҳи март соли 1844, ӯ мегӯяд, ки пас аз он ноумедӣ миллериётҳо омӯзиши Китоби Муқаддасро идома доданд, ва онҳо дарёфтанд, ки ҳамон далелхое, ки онҳоро водошта буданд барои 2520, 2300 ва 1335 соли 1843-ро пешгӯӣ кунанд, ҳамон далелҳо баъдан дар соли 1844 шинохта шуданд, то исбот намоянд, ки ин давраҳои нубувватӣ дар соли 1844 ба анҷом расидаанд. Ва мо баррасӣ кардем, ки ягона давраҳои нубувватие, ки ӯ метавонист дар бораи онҳо сухан гӯяд, ҳамин дутоянд [ишора ба 2520 ва 2300 дар Ҷадвали 1843], на 1335. Давраи 1335 дар замони милодӣ оғоз шуда буд; он дар соли 1843 ба анҷом расид. Бинобар ин, ӯ тасдиқи худро бар фаҳмиши нубуввати 2520 ва 2300-сола мегузорад.

Ба баъд ӯ боз идома дода гуфт, ки дар он давраи вақт, ҳангоме ки онҳо ба исботи он шурӯъ карданд, ки се пешгӯии вақт дар соли 1844 ба анҷом расиданд, маҳз ҳамин боиси таъкиботе гардид, ки миллериёнро аз калисо берун ронд. Пас, тасодуфӣ нест, ки дар ин ҷо, дар охири ҷаҳон, мардону занон дар Калисои Адвентистӣ барои пешниҳод кардани маълумот дар бораи он ки чаро 2520 дар соли 1844 ба анҷом расид, таъкиб карда мешаванд.

Роҳнамойшуда ба дасти Худованд

Пас, акнун мо ба мавзӯи дигар мегузарем, ба ҳамин мавзӯе, ки дар ин ҷо аст [ишора ба AD508 дар Ҷадвали 1843]. Агар шумо ба ин Ҷадвалҳо назар накарда бошед, хоҳед ёфт, ки Хоҳар Уайт дар бораи ин Ҷадвали 1843 мегӯяд: «Дидам, ки Худованд ин Ҷадвалро роҳнамой кардааст», ва дар бораи ин Ҷадвали 1850 мегӯяд, ки Худо дар нашр шудани ин

Чадвал ҳузур дошт. Пас, ӯ ба мо гуфтааст, ки Худо дар таҳияи ҳар дуи ин Чадвалҳо иштирок дошт, ва тарзи сохторбандии онҳо аз ҷониби инсон қасдан тарҳрезӣ шуда буд. Миллериён инро қасдан анҷом доданд, аммо он тибқи нақшаи Худо буд.

Дар ин ҷо, аз соли 677 то милод то он чи онҳо бовар доштанд, яъне соли 1843 милодӣ, ин ҳамон сутун аст [бо ишора ба сутуни дуюм аз тарафи чап дар Чадвали 1843], ки 2520-ро муайян мекунад, ки аз соли 677 то милод оғоз меёбад ва онҳо гумон мекарданд, ки дар соли 1843 милодӣ ба анҷом мерасад.

Ва онҳо ин мисоли возеҳро дар Чадвали 1850 нигоҳ доштанд, аз ин ҷо [ишора ба сутуни сеюм аз чап] 677BC то ин ҷо, AD1844. Ин сутуни 2520 аст, ки дар ҳар ду Чадвал мавҷуд аст.

Ва маҳз дар миёни ин сутунҳо салиб қарор дорад, дар ҳар ду маврид.

Ва рост дар зери салиб ишора ба «Ҳамешагӣ» ҷой дорад. Ва рамзи «Ҳамешагӣ», бутпарастӣ, решаи дини бутпарастӣ, худбардорӣ аст; ва маҳз дар ҳамин ҷо шумо метавонед дасти Худовандро дар он бубинед, на ҳатман дасти инсонро дар ҳар дуи ин чадвал.

Барои ману шумо, ё барои ҳар касе, ки худболоии ӯ аз ӯ дур карда шавад, лозим аст, ки ба пой салиб биёем, чунон ки дар ҳар дуи ин Чадвалҳо инъикос ёфтааст. Ин дарс ба таври тасвирӣ нишон дода шудааст.

Ва, албатта, ҳангоме ки мо дар бораи сутунҳои 2520 бо салиб дар миёна сухан меронем, медонем, ки дар иҷрои Дониёл 9, вақте ки Масеҳ омад, то аҳдро бо бисёрон барои як ҳафта устувор гардонад, он як ҳафта ба 2520 рӯз баробар аст, ва дар миёни он ҳафта Ҷ маслӯб карда шуд. Пас, дар миёнаи ин сутунҳо дар ҳар яке аз ин Чадвалҳо мо салибро мебинем, ва инҳо ба 2520 рӯзе ишора мекунанд, ки Масеҳ дар онҳо аҳдро бо бисёрон устувор гардонд.

Пас, акнун мо мехоҳем ба мавзӯи «Ҳамешагӣ» ва тасдиқи Эллен Уайт нисбат ба он бипардозем.

23 сентябр Худованд ба ман нишон дод, ки Ӯ бори дуюм дасти Худро дароз кардааст, то бақияи қавми Худро бозёфт наояд, ва дар ин замони ҷамъоварӣ саъю кӯшишҳо бояд дучанд гарданд. Дар парокандагӣ Исроил зарб хӯрд ва пора-пора гардид, аммо акнун, дар замони ҷамъоварӣ, Худо қавми Худро шифо хоҳад дод ва ҷароҳатҳои онҳоро хоҳад баст. Дар парокандагӣ, кӯшишҳое, ки барои паҳн кардани ҳақиқат ба амал меомаданд, таъсири бисёр андак доштанд ва бисёр кам ё ҳеҷ чизеро ба анҷом намерасониданд; аммо дар замони ҷамъоварӣ, ҳангоме ки Худо дасти Худро барои ҷамъ овардани қавми Худ ниҳодааст, кӯшишҳо барои паҳн кардани ҳақиқат таъсири пешбинишудаи худро хоҳанд дошт. Ҳама бояд дар ин кор муттаҳид ва ғайратманд бошанд. Ба ман нишон дода шуд, ки барои ҳар кас нодуруст аст, агар барои роҳнамоии мо акнун, дар замони ҷамъоварӣ, ба парокандагӣ ҳамчун намуна муроҷиат кунад; зеро агар Худо акнун барои мо аз он чи он вақт қард, бештаре ба амал наоварад, Исроил ҳаргиз ҷамъ оварда нахоҳад шуд. Ман дидаам, ки чадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ӯ меҳост; ки дасти Ӯ бар он буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, ба тавре ки ҳеҷ кас онро дида

наметавонист, то даме ки дасти Ў бардошта шуд.

Сипас ман дар бораи «ҳаррӯза» (Daniel 8:12) дидам, ки калимаи «қурбонӣ» бо ҳикмати инсонӣ илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад, ва Худованд назари дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро мерасониданд. Вақте ки пеш аз соли 1844 ягонагӣ вучуд дошт, қариб ҳамаи онҳо дар бораи «ҳаррӯза» бар назари дуруст муттаҳид буданд; аммо дар парешонӣ аз соли 1844 инҷониб, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва ториқӣ ва ошуфтагӣ аз пайи он омаданд. Вақт аз соли 1844 инҷониб озмоиш набуд, ва дигар ҳеҷ гоҳ озмоиш нахоҳад шуд.

Худованд ба ман нишон дод, ки паёми фариштаи сеюм бояд биравад ва ба фарзандони парокандаи Худованд эълон карда шавад, аммо он набояд бар вақт овехта шавад. Ман дидам, ки баъзеҳо аз мавъиза кардани вақт ба ҳаяҷони бардурӯғ меафтанд; аммо паёми фариштаи сеюм аз он қавитар аст, ки вақт тавонад онро тақвият диҳад. Ман дидам, ки ин паём метавонад бар таҳкурсии худ устувор биистад ва барои қавӣ гардиданаш ба вақт ниёз надорад; ва он бо қудрати азим пеш хоҳад рафт, кори худро анҷом хоҳад дод, ва дар адолат ба итмом расонида хоҳад шуд.

«Сипас ба ман дар бораи баъзе касоне ишора карда шуд, ки дар иштибоҳи бузурге ҳастанд, зеро бовар доранд, ки вазифаи онҳост ба Қудси Кӯҳна бираванд, ва мепиндоранд, ки пеш аз омадани Худованд он ҷо коре доранд, ки бояд анҷом диҳанд. Чунин назар ба он моил аст, ки ақл ва таваҷҷуҳро аз кори ҳозираи Худованд, дар зери паёми фариштаи сеюм, дур созад; зеро онҳое ки мепиндоранд, ки ҳанӯз бояд ба Уршалим бираванд, андешаҳои он ҷо хоҳад буд, ва василаҳои он аз кори ҳақиқати ҳозира боздошта хоҳад шуд, то худ ва дигаронро ба он ҷо баранд. Ман дидам, ки чунин рисолате ҳеҷ неқӯии воқеӣ ба анҷом нахоҳад расонд; ки барои он ки ҳатто теъдоди бисёр андаке аз яҳудиён ба омадани аввали Масеҳ бовар оваранд, вақти бисёр тӯлонӣ лозим хоҳад буд, чӣ расад ба он ки ба омадани дуюми Ў бовар кунанд. Ман дидам, ки шайтон дар ин маврид баъзеро саҳт фирефтааст, ва ҳол он ки ҷонҳо дар тамоми атрофи онҳо дар ин сарзамин метавонистанд аз ҷониби онҳо ёрӣ ёбанд ва ба риояи аҳкоми Худо роҳнамоӣ шаванд, онҳо онҳоро ба ҳалокат волегузоштанд. Ҳамчунин дидам, ки Қудси Кӯҳна ҳаргиз обод карда нахоҳад шуд; ва шайтон тамоми кӯшиши худро ба ҳарч меод, то ҳоло, дар вақти ҷамъоварӣ, ақлҳои фарзандони Худовандро ба ин чизҳо машғул созад, то онҳоро аз он боздорад, ки тамоми таваҷҷуҳи худро ба кори ҳозираи Худованд бидиҳанд, ва сабаб гардад, ки онҳо омодагии заруриро барои рӯзи Худованд сарфи назар кунанд». Early Writings, 74–76.

Чанде аз чизҳоро мо нишон хоҳем дод: мо як порча аз китоби Early Writings, саҳифаи 74 дорем. Мо пештар ба ин масъала пардохта будем. Бисёре аз ин чизҳое, ки мо дар ин пешниҳод баррасӣ хоҳем кард, пештар низ баррасӣ карда будем; аммо аксарияти мо дарк намекунем, ки ин порча дар Early Writings аз як раванди таҳаввул гузаштааст. Тавре ки он дар китоби Early Writings мавҷуд аст, одамон он чиро, ки дар Early Writings омадааст, барои таҳрифи ҳақиқат истифода хоҳанд бурд. Аммо агар шумо ба ҳуҷҷатҳои аслии манбаъ баргардед, мантиқи таҳрифи ҳақиқат аз ҷониби онҳо аз байн меравад.

Пас, дар бораи ин бисёр чиз гуфтан мумкин аст. Ман фақат ду нуктаро зикр хоҳам кард, зеро мо дар ин ҷо бо «Доимӣ» сарукардорем. Аммо дар ин порча аз «Навиштаҳои Аввалия» мехоҳам, ки ба ду андешаи аввалинтарин диққат диҳед, 23-юми сентябр.

Хуб. 23-юми сентябр, агар шумо бо он ошно набоед, метавонед дар он ҷо 1850-ро гузаред; 23 сентябри 1850. Ин ба дуруст дарк кардани «Ҳаррӯза» таъсир мерасонад.

Охири сархати аввал изҳоротест, ки мо онро дар ин ҷо тайи чанд рӯзи охир аллакай баррасӣ кардаем: «Ман дидам, ки ҷадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки ӯ меҳост; ки дасти ӯ бар он буд ва хатро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, ба тавре ки ҳеҷ кас онро дида наметавонист, то он даме ки дасти ӯ бардошта шуд.»

Параграфи дуюм мегӯяд: «Пас ман дар бораи —“рӯзмарра” (Дониёл 8:12) дидам» Акнун, мехоҳам, ки шумо инро танҳо дар хотираи худ нигоҳ доред — мо, агар Худованд хоҳад, бешак баъдтар ба ин хоҳем пардохт — вақте ки «рӯзмарра» дар Ҷадвали 1843, ҳамин ҷо, муаррифӣ шудааст, дар он гуфта мешавад: «бардошта шудани рӯзмарра»; гуфта мешавад: «Дониёл 12:11 ва 12.» Дар Ҷадвали 1850, вақте ки сухан дар бораи «рӯзмарра» меравад, дар он гуфта мешавад: «хукмронии бутпарастӣ ё ҳангоме ки рӯзмарра бардошта шуд, Дониёл 11:31.» Пас, дар ин ду Ҷадвал, таъкиде, ки онҳо аз Дониёл 11:31 ва Дониёл 12:11 муайян месозанд, бардоштани «рӯзмарра» мебошад. Хуб?

Ва дар Дониёл 11:31 ва Дониёл 12:11, калимаи иброние, ки ҳамчун «дур кардан» тарҷума шудааст, «sur» мебошад, ва маънояш «дур кардан» аст; яъне «бардоштан» ё «аз миён гирифтани» чизе.

Аммо, дар Дониёл 8, дар ояи 11, он ҷо ки гуфта шудааст, ки «Доимӣ» бардошта мешавад, калимаи ибронии дигаре истифода шудааст. Он gum аст, ва маънояш «боло бардоштан ва сарафроз гардондан» мебошад.

Пас, Вилиям Миллер аз «Конкорданси»-и Круден истифода мебард, ва «Конкорданси»-и Круден ба шумо дар бораи забони ибронӣ ё юнонӣ ҳеҷ гуна фаҳмиш намедихад. Пас, Худованд миллериёро роҳнамоӣ мекард; зеро, аз се ҷое ки «Ҳаррӯза» дар Китоби Дониёл зикр шудааст, яъне дар боби 8-уми Дониёл, боби 11-уми Дониёл ва боби 12-уми Дониёл, дар бобҳои 11 ва 12 калимаи ибронӣ, ки ба «дур карда шавад» тарҷума шудааст, маънои «дур карда шавад»-ро дорад. Ва ин ҳамон чизест, ки онҳо дар ин ҷадвалҳо бар он таъкид мекунанд: вақте ки бутпарастӣ дур карда шуд, пешгӯиҳои 1290 ва 1335 оғоз меёфтанд.

Аммо, дар Дониёл 8, вақте ки «Доимӣ» гирифта мешавад, сухан дар бораи бардошта шудан нест; сухан дар бораи он аст, ки дини бутпарастӣ боло бардошта шуда, ҷалол дода мешавад. Пас, миллериҳо дуруст фаҳмида буданд. Онҳо ба он ду боб дар Дониёл ишора карданд, ки дар бораи «Доимӣ»-и гирифташаванда сухан мегӯянд.

Аммо дар ин ҷо, дар «Навиштаҳои Аввалин», ва ҳангоме ки мо ба санадҳои аслии манбаъ бозмегардем, шумо дар ин боб хоҳед دید, ки дар асл ин ишораи Дониёл 8:12 он ҷо вуҷуд надорад. Ман намедонам, ки оё Эллен Уайт ба онҳо гуфта буд, ки онро дар соли 1882, вақте

«Навиштаҳои Аввалин»-ро чоп карданд, ба он ҷо дохил кунанд, ё яке аз муҳаррирон онро ворид кардааст. Ин маро ба ташвиш намеоварад, зеро дар ин ҷо сухан дар бораи гирифтани он намеравад.

Дар сархати дуом гуфта шудааст: «Сипас ман дар бораи “доимӣ” (Дониёл 8:12) дидам, ки калимаи “қурбонӣ” бо ҳикмати инсон илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад, ва Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд.»

Чанд сол пеш дар Олмон мо бо бархе аз воизони барҷастаи Олмон ва баъзе аз устодони семинарияҳои он кишвар мулоқоте доштем, ки дар он ҷо ман ин паёмо пешниҳод кардам, ва онҳо сангҳои худро ба сӯи ин паём андохтанд.

Ва он ҷо як воизе аз Италия ҳузур дошт, ва ӯ яке аз баҳсҳои аблаҳонаро дар бораи ин оят баён кард. Ва сухани ӯ чунин буд — ва дар бораи «доимӣ» чандин баҳсҳои аблаҳона вучуддоранд, бинобар ин шумо ин баҳси аблаҳонаро зуд-зуд мебинед, ва мо онро дар ин ҷо ба сабт хоҳем овард. Дар он гуфта мешавад: «Сипас ман дар бораи “доимӣ” (Дониёл 8:12) дидам, ки калимаи “қурбонӣ” бо ҳикмати инсон илова шудааст, ва ба матн тааллуқ надорад, ва ки Худованд назари дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд». Ана ин аст он баҳси аблаҳона: Онҳо мегӯянд, ки Эллен Уайт дар ин ҷо “доимӣ”-ро тасдиқ намекунад; вай фаҳмиши Пешравонро тасдиқ мекунад, ки калимаи “қурбонӣ” бо ҳикмати инсон илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад. Хуб? Пас, ин воизи итолиёвӣ ҳамин баҳсро пеш меорад.

Ва ман гуфтам: «Хуб, ҷумлаи баъдиҳо ба ман шарҳ диҳед, Пастор».

Ҷумлаи навбатӣ мегӯяд: «Ҳангоме ки иттиҳод вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама дар фаҳмиши дурусти “рӯзмарра” муттаҳид буданд; . . . » Ин дар бораи фаҳмиши дурусти он нест, ки калимаи «қурбонӣ» бо хиради инсонӣ илова шудааст. Эллен Уайт дар ин ҷо — ва ин як масъалаи бисёр душвор аст, ин барои он одамоне, ки имрӯз дар Адвентизм аз шунидан сар мекашанд ва аз дидан низ сар мекашанд, бисёр душвор аст. Ин сархат, эҳтимол, боиси он шудааст, ки шумораи бештари илоҳиётшиносон ба сабаби ҳамин сархат наҷоти худро аз даст додаанд, назар ба ҳар сархати дигар дар Рӯҳи Нубувват. Ман муболиға намекунам; фикр мекунам, ки ин эҳтимолан дуруст аст.

Дар аввали асри бистум, вақте ки назари бардурӯғ дар бораи «Доимӣ» ба Адвентизм ворид карда мешуд, ҳар касе ки аз ҳар ду ҷониби ин масъала дар бораи он мубориза мебуд, медонист, ки онҳо дар бораи ҳамин банд мубориза мекунанд. Вақте ки Стивен Ҳаскелл ба дифои назари Пешоҳангон бархост, ки «Доимӣ» бутпарастист, ӯ чӣ кор кард? Ӯ ин Ҷадвали соли 1843-ро аз нав ба таъриф расонд ва ин бандро дар поёни он ҷой дод. Пас, ҳамин банд меҳвари баҳс аст, ва маҳз дар ҳамин ҷо мардони бисёр, бисёр бар шамшерҳои худ афтада, ҳалок шудаанд.

Пас, ҳадди ақал дар сатҳе, ки ман меҷӯям шумо ин ҷо бубинед, зеро дар миёни шумо чунин шахсон ҳастанд, мисли вақтҳои охир Стив Волберг аз White Horse Ministries, ки ба муқобили ин паём баромадааст. Ва яке аз далелҳои ӯ ин аст: «Хуб, Эллен Уайт ҳеҷ гоҳ

нисбат ба “Daily” мавқеє надошт, бинобар ин ман ҳам маҷбур нестам мавқеє дошта бошам», ки ин мавқеъ комилан аблаҳона буд. Аммо ҳатто агар мо ба ӯ ин эҳтимолро эътироф кунем, ки Эллен Уайт дар ин бора мавқеє надошт, вай дар ин иқтибос чӣ мегӯяд? Вай мегӯяд, ки Пешравон назари дурустро дар бораи он доштанд. Ҳатто агар ҳуди ӯ намедонист, ки он чист, дар ин ҷо вай мегӯяд, ки назари дуруст вучуд дорад, ки ин маънои онро дорад, ки назари нодуруст низ ҳаст, шояд чандин назари нодуруст.

Шумо шахсонеро мисли Вэнс Феррелл доред. Вэнс Феррелл; мардум ба тафсириҳои нубуввати Вэнс Феррелл эътимод доранд, ва ман намедонам, чаро. Вэнс Феррелл ягона нест, аммо ӯ яке аз он шахсонест, ки мегӯяд «Daily» ҳам бутпарастӣ ва ҳам хизмати Масеҳро дар муқаддасгоҳ намояндагӣ мекунад. Хуб? Ӯ мегӯяд, ки ин рамз ҳам Шайтон ва ҳам Масеҳро намояндагӣ мекунад.

Бо чунин тарзи истидлол чӣ гуна тамйиз ба кор бурда мешавад?

Хуб, хоҳар Уайт, новобаста аз он ки «Ҳаррӯза» дар ин ҷо чиро ифода мекунад, вай мегӯяд, ки назари дуруст вучуд дорад. Пас, мо метавонем ақаллан бо ин фарзия дар ин ҷо мувофиқат кунем, ҳамин тавр не?

Пас ман дар бораи —ҳамешагӣ» (Дониёл 8:12) дидам, ки калимаи —қурбонӣ» бо хиради инсонӣ илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад, ва Худованд назари дурусти онро ба онҳое ато намуд, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки иттиҳод аз байн рафт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама бар назари дурусти —ҳамешагӣ» муттаҳид буданд; аммо дар ошуфтагӣ, ки аз соли 1844 инҷониб вучуд дорад, назарҳои дигар пазируфта шудаанд,

Ин аст он чи ман ба чӯпони итолиёвӣ гуфтам. Ман гуфтам: «Хуб. Метавонед ба ман ягон ишораҳои таърихӣ диҳед, ки дар онҳо пас аз соли 1844 назарҳои дигари марбут ба калимаи “қурбонӣ” низ пазируфта шуда бошанд?»

Ва ӯ дар ин маврид гӯё аз он ақибнишинӣ кард.

Аз соли 1844 инҷониб дар бораи «Ҳамешагӣ» назарҳои дигаре пазируфта шудаанд, ва онҳо чӣ ба бор овардаанд? Ториқӣ ва сардаргумӣ.

Зери ибораи «зулмот ва сардаргумӣ»-ро хат кашед, зеро вақте ки хоҳар Уайт минбаъд дар бораи «Ҳамарӯза» сухан мегӯяд, ӯ дар бораи зулмот ва сардаргумӣ сухан мегӯяд, ва мо имрӯз субҳ баъзе аз онҳоро ба шумо нишон хоҳем дод.

Қабул кардани назари нодуруст дар бораи «Қурбонии доимӣ» ториқӣ ва ошуфтагӣ ба вучуд меоварад.

«Вақт аз соли 1844 инҷониб дигар санҷиш набуд ва ҳаргиз дигар бори дигар санҷиш нахоҳад шуд.»

Пас, дар робита ба «Ҳамешагӣ», ки шумо онро дар ин ҷо мебинед, ин аст далел. Ин аст далели имрӯз; ин аст далеле, ки онро писари Эллен Уайт пешниҳод кард. Онро дигарон низ

пешниҳод карда буданд, аммо ӯ ҳамон касест, ки онро ба сабти таърихи адвентизм ворид намуд. Мазмун ин аст, ки вақте шумо ин порчаро мехонед, он чи ки шумо бояд дарк кунед, заминаи таъйини вақт аст.

—«назарҳои дигар пазируфта шудаанд»,—дар бораи «Ҳаррӯза»,—«ва торикӣ ва ошуфтагӣ дар пай омадааст. Вақт аз соли 1844 инҷониб дигар озмоиш набуд, ва ҳаргиз дигар озмоиш нахоҳад буд. »

Худованд ба ман нишон додааст, ки паёми фариштаи сеюм бояд бирасад ва ба фарзандони парокандаи Худованд эълон карда шавад, аммо он набояд ба вақт бастагӣ дода шавад.

Оё мебинед, ки чаро Вилли Уайт мегӯяд, ки ба мо лозим аст заминаи муайян кардани вақтро бубинем?

Он дар бораи ошуфтагӣ сухан мегӯяд, ки аз назари нодуруст нисбат ба «Ҳамешагӣ» ба вучуд омад; вақт имтиҳон набудааст; ва баъд аз он банде дар бораи муайян кардани вақт омадааст.

Хуб, ин чизест, ки шумо бояд дарк кунед: Ин параграф дар бораи таъйини вақт дар ҳуҷҷати аслии манбаъ набуд; ва изҳороте, ки мегӯяд масъалаи вақт озмоиш набуд, он ҷумла тағйир дода шудааст. Он андешаи аслии Эллен Уайтро нодуруст муаррифӣ мекунад. Ё ҳеҷ чизеро дар бораи таъйини вақт бо «Ҳаррӯза» пайванд надода буд. Ин ҳамон чизест, ки мо мехоҳем субҳи имрӯз баррасӣ кунем.

Пас, чунон ки гуфтам, мо ҳамаи ин саҳифаҳоро нахоҳем хонд. Ман танҳо боварӣ ҳосил хоҳам кард, ки онҳо дар ихтиёри шумо бошанд, то шумо он чиро, ки ман мегӯям, бисанҷед; зеро, чун инсон, эҳтимоле вучуд дорад, ки ман шуморо ба гумроҳӣ барам.

Артур Уайт — «Контексти таъйини вақт»

Тарафдорони ақидаи кӯҳна бар он буданд, ки матни ин изҳорот [Early Writings, 74–75.] тасдиқи Осмонро бар он фаҳмиши «daily», ки Миллер онро нигоҳ медошт ва баъдан Урия Смит онро такрор намуд, қарор медиҳад.

Артур Уайт, писари Вилли Уайт, дар маҷмӯаи шашҷилдаи худ оид ба таърихи Эллен Уайт, ҳангоми сухан рондан дар бораи мавқеи падари худ, ки назари дурустро дар бораи «Ҳамешагӣ» рад мекард, мегӯяд, дар EGW, ҷилди 6, саҳифаи 252,

«Тарафдорони дидгоҳи қадим» — ки мувофиқи он «Ҳамешагӣ» бутпарастиро ифода мекард — «бар он буданд, ки тарзи баёни ин изҳорот [Early Writings, 74–75.] тасдиқи Осмонро бар он дидгоҳ дар бораи ҳамешагӣ, ки Миллер онро дошт ва баъдан Урия Смит онро такрор кард, қарор медиҳад».

Агар Артур Уайт воқеан мехост як таърихнигори ҳақиқӣ ва дақиқ бошад, медонед, ки ӯ дар он ҷо чӣ мегуфт? Ё фақат як калимаро дар он ҷо мегузошт; вале Артур Уайт дар ин маврид иштибоҳ кард. Ё мегуфт: «Тарафдорони назари кӯҳна дуруст таъкид мекарданд, ки ибораи ин изҳорот, —таъкид мекарданд, ки ибораи ин изҳорот [Early Writings, 74-75.], тасдиқи

Осмонро бар он назари “daily”, ки Миллер онро нигоҳ медошт ва Урия Смит баъдан такрор кард, қарор додааст.»

Аммо ӯ онро дар он ҷо ба таври дуруст баён намекунад. Ӯ фақат мегӯяд, ки онҳо ҷӣ мавқеъро нигоҳ медоштанд, гӯё ки эҳтимол дошт, ки онҳо мавқеи нодурустери нигоҳ медоштанд. Аммо чунин набуд; онҳо мавқеи дурустро доштанд.

—«Тарафдорони “назари нав”» — падари ӯ, Вилли, А. Г. Даниэллс, В. В. Прескотт, ва ман ҳоло ба он намедароям — «тарафдорони назари нав бар он буданд, ки ин изҳорот бояд дар заминаи худ фаҳмида шавад — заминаи таъйини вақт.»

Мо акнун далели онҳоро дар китоби «Навиштаҳои Аввал», саҳифаи 74, ба шумо баён кардем.

—«Тарафдорони назари нав бар он буданд, ки ин изҳорот бояд дар заминаи худ — яъне дар заминаи муайян кардани вақт — фаҳмида шавад. Изҳороти такрории Эллен Уайт, ки мегуфт: “Ман дар бораи ин масъала рӯшноие надорам” (Letter 226, 1908) ва “Ман наметавонам масъалаҳои мавриди пурсишро ба таври равшан муайян намоям” (Letter 250, 1908), инчунин нотаҳои ӯ аз баёни як изҳороти қатъӣ ҳангоме ки ин савол ба ӯ исроркорона пешниҳод мешуд, ба назар мерасид, ки ҳулосаи онҳоро тақвият медиҳад. Онҳо ҳамчунин мутмаин буданд, ки паёмҳое, ки тавассути Эллен Уайт дода шудаанд, бо воқеаҳои таърихӣ, ки ба таври равшан собит гардидаанд, дар ихтилоф нахоҳанд буд». Arthur White, EGW, volume 6, 252.

Нусхаи Асли — Review and Herald, 1 ноябри соли 1850

Ва «Навиштаҳои Аввал», саҳифаи 74, он кай чоп шудааст? Соли 1882; китоби «Навиштаҳои Аввал» соли 1882 чоп шудааст.

Аммо он порча аз «Аввалин навиштаҳо», ки мо ҳоло баррасӣ дорем, дар асл дар «Review and Herald», 1 ноябри соли 1850, ёфт мешавад, ва шумо онро дар қайдҳои худ доред. Ва он аз якчанд параграф иборат аст, ва чунон ки ман гуфтам, мо ҳамаи онҳоро нахоҳем хонд.

Мо дар саҳифаи 2 чор банди матнро мебинем, сипас дар саҳифаи 3 низ чор банди матнро:

«Эй бародарон ва хоҳарон, мехоҳам ба шумо нақшаи кӯтоҳе аз он чи Худованд чанде пеш дар рӯъё ба ман нишон дод, баён намоям. Ба ман зебоии Исо ва муҳаббате, ки ғариштагон ба якдигар доранд, нишон дода шуд. Ғаришта гуфт: —Оё муҳаббати онҳоро намебинед?— аз он пайравӣ кунед. Ҳамин тавр, ҳалқи Худо низ бояд якдигарро дӯст доранд. Бехтар он аст, ки маломат бар худатон афтад, на бар бародаре. Ман дидам, ки паём —он чи доред, бифурӯшед ва садақа диҳед’ аз ҷониби баъзеҳо дар рӯшноии равшани он дода нашудааст; ки мақсади ҳақиқии суҳанони Начотдиҳандаи мо ба таври равшан пешниҳод нагардидааст. Ман дидам, ки мақсади фурӯхтан он набуд, ки ба касоне дода шавад, ки қодиранд меҳнат кунанд ва худро таъмин намоянд; балки барои паҳн кардани ҳақиқат буд. Дастгирӣ кардан ва ноз парваридан кардани касоне, ки қодиранд меҳнат кунанд, вале дар бекорӣ мемонанд, гуноҳ аст. Баъзеҳо барои иштирок дар ҳамаи маҷлисҳо ғайрат нишон медоданд; на барои ҷалол додани Худо, балки барои

—нонҳо ва моҳиён.’ Барои чунин касон хеле беҳтар мебуд, ки дар хона монда, бо дастҳои худ —кори некро’ анҷом диҳанд, то эҳтиёҷоти хонадонҳои худро таъмин намоянд ва чизе ҳам дошта бошанд, то барои дастгирии кори гаронбаҳои ҳақиқати ҳозира диҳанд.»

Баъзеҳоро дидам, ки дар дуо кардан барои шифо ёфтани беморон дар ҳузури беимонон хато карда буданд. Агар касе аз миёни мо бемор бошад ва, мувофиқи Яъқуб 5:14, 15, пирони калисоро даъват кунад, то бар ӯ дуо кунанд, мо бояд ба намунаи Исо пайравӣ намоем. Ӯ беимонро аз хона берун кард, сипас беморро шифо дод; пас, вақте барои беморони миёни худ дуо мекунем, мо низ бояд бикӯшем, ки аз беимонии касоне ки имон надоранд, чудо бошем.

Пас маро ба он вақт баргардонда нишон доданд, ки Исо шогирдони Худро танҳо ба боло-хонае бурд, ва нахуст пойҳои онҳоро шуст, ва баъд ба онҳо аз нони шикаста дод, то бадани шикастаи Ӯро ифода намояд, ва аз шираи тоқ, то хуни рехтаи Ӯро ифода кунад. Ман дидам, ки ҳама бояд бо фаҳмиш амал кунанд ва дар ин чизҳо ба намунаи Исо пайравӣ намоянд; ва ҳангоми ба ҷо овардани ин ойинҳо, бояд то ҳадди имкон аз беимонон чудо бошанд.

Пас ба ман нишон дода шуд, ки ҳафт балои охирин баъд аз он рехта хоҳанд шуд, ки Исо Кудсро тарк мекунад. Фаришта гуфт: «Ин ғзаби Худо ва Барра аст, ки боиси ҳалокат ё марги шарирон мегардад. Бо овози Худо муқаддасон пурқувват ва саҳмгин хоҳанд буд, мисли лашкаре бо парчамҳо; аммо онҳо он гоҳ ҳукми навишташударо ба иҷро нахоҳанд расонд. Иҷрои ҳукм дар поёни 1000 сол хоҳад буд.»

«Пас аз он ки муқаддасон ба ҷовидонагӣ дигаргун карда шаванд, ва ҳамагӣ ба боло бардошта шаванд, ва барбатҳо, тоҷҳо ва ғайраро бигиранд, ва ба Шаҳри Муқаддас дохил шаванд, Исо ва муқаддасон барои доварӣ менишинанд. Китобҳо кушода мешаванд: китоби ҳаёт ва китоби мамот; китоби ҳаёт аъмоли неки муқаддасонро дар бар мегирад, ва китоби мамот аъмоли шариронаи бадкоронро дар бар мегирад. Ин китобҳо бо китоби қонун, яъне Китоби Муқаддас, муқоиса карда шуданд, ва мувофиқи он онҳо доварӣ шуданд. Муқаддасон дар ягонагӣ бо Исо ҳукми худро бар мурдагони бадкор содир мекунанд. Инак! — гуфт фаришта, — муқаддасон дар доварӣ менишинанд, дар ягонагӣ бо Исо, ва ба ҳар яке аз бадкорон мувофиқи аъмоле ки дар ҷисм ба ҷо овардааст, ҷен карда медиҳанд, ва баробари номҳои онҳо он чи бояд ҳангоми иҷрои ҳукм қабул кунанд, сабт карда мешавад. Инро, ман дидам, кори муқаддасон бо Исо дар Шаҳри Муқаддас буд, пеш аз он ки он дар давоми 1000 сол ба замин фуруд ояд. Сипас, дар анҷоми 1000 сол, Исо ва фариштагон ва ҳамаи муқаддасоне ки бо Ӯ ҳастанд, Шаҳри Муқаддасро тарк мекунанд, ва ҳангоме ки Ӯ бо онҳо ба замин фуруд меояд, мурдагони бадкор эҳё карда мешаванд, ва он гоҳ ҳамон одамоне ки Ӯро сӯроҳ карда буданд, чун эҳё гарданд, Ӯро аз дур дар тамоми ҷалоли Ӯ хоҳанд дид, дар ҳоле ки фариштагон ва муқаддасон бо Ӯ ҳастанд, ва ба сабаби Ӯ навҳа хоҳанд кард. Онҳо нишонаҳои меҳоро дар дастҳо ва пойҳои Ӯ, ва ҷоеро ки найзаро ба паҳлӯяш ҳалонда буданд, хоҳанд дид. Нишонаҳои меҳҳо ва найза он вақт ҷалоли Ӯ хоҳанд буд. Дар анҷоми 1000 сол аст, ки Исо бар Кӯҳи Зайтун меистад, ва кӯҳ аз ҳам чудо мешавад, ва ба саҳни азиме табдил меёбад, ва онҳое

ки дар он вақт мегурезанд, бадкороне мебошанд, ки тоза эҳё шудаанд. Он гоҳ Шаҳри Муқаддас поён меояд ва бар он сахн қарор мегирад.»

Пас Шайтон шарирони зиндашудагонро бо рӯҳи худ фаро мегирад. Ё онҳоро фиребкорона дилгарм месозад, ки лашкари дохили Шаҳр андак аст, аммо лашкари ӯ бисёр, ва онҳо метавонанд бар муқаддасон ғолиб омада, Шаҳрро тасарруф намоянд. Ҳангоме ки Шайтон лашкари худро гирд меовард, муқаддасон дар Шаҳр буданд ва зебӣ ва ҷалоли Биҳишти Худро тамошо мекарданд. Исо дар пешопеши онҳо буд ва онҳоро роҳбарӣ мекард. Ногоҳ Наҷотдиҳандаи маҳбӯб аз миёни мо ғайб зад; аммо дере нагузашта мо овози маҳбӯби Ёро шунидем, ки мегуфт: — Биёед, эй баракатёфтагони Падари Ман, Малакутеро ба мерос гиред, ки аз бунёди ҷаҳон барои шумо муҳайё шудааст. Мо гирди Исо ҷамъ омадем, ва ҳамон даме ки Ё дарвозаҳои Шаҳрро баст, лаънат бар шарирон эълон карда шуд. Дарвозаҳо баста шуданд. Он гоҳ муқаддасон болҳои худро ба қор бурда, ба болои девори Шаҳр баромаданд. Исо низ бо онҳо буд; тоҷи Ё дурахшон ва пурҷалол менамуд. Он тоҷе буд дар миёни тоҷе, ба шумораи ҳафт. Тоҷҳои муқаддасон аз тиллоӣ покизаӣ беҳад сохта шуда, бо ситорагон орошта буданд. Ҷеҳраҳои онҳо аз ҷалол меदурхшиданд, зеро онҳо ба сурати айнани Исо буданд; ва ҳангоме ки онҳо бармехостанд ва ҳамагӣ якҷоя ба қуллаи Шаҳр ҳаракат мекарданд, ман аз ин манзара ба вачд омадам.

Пас шарирон он чиро, ки аз даст дода буданд, диданд; ва аз ҷониби Худо бар онҳо оташ дамид, ва онҳоро фурӯ бурд. Ин Иҷрои Доварӣ буд. Он гоҳ шарирон мувофиқи он чи ки муқаддасон дар ягонагӣ бо Исо дар давоми 1000 сол барояшон муайян карда буданд, подоши худро гирифтанд. Ҳамон оташе ки аз ҷониби Худо шариронро фурӯ бурд, тамоми заминро пок сохт. Қўҳҳои шикаста ва ҷанда аз ҳарорати сўзон гудохта шуданд, ҳаво низ, ва ҳамаи ҳасу хошок фурӯ бурда шуд. Он гоҳ мероси мо пеши мо қушода шуд, пурҷалол ва зебо, ва мо тамоми замини навқардашударо ба мерос гирифтем. Ҳамаи мо бо овози баланд нидо кардем: Ҷалол, Аллилуё.

Ман ҳамчунин дидам, ки ҷўпонон, пеш аз он ки ҳар нуқтаи нави муҳимро, ки гумон мекунанд Китоби Муқаддас онро дастгирӣ мекунад, тарғиб намоянд, бояд бо онҳое машварат кунанд, ки асос доранд ба онҳо эътимод дошта бошанд, бо онҳое ки дар ҳамаи паёмҳо буданд ва дар тамоми ҳақиқати ҳозира устуворанд. Он гоҳ ҷўпонон комилан муттаҳид хоҳанд буд, ва иттиҳоди ҷўпононро калисо эҳсос хоҳад кард. Ман дидам, ки чунин роҳ аз ҷудоии нохуш пешгирӣ хоҳад кард, ва он гоҳ ҳеҷ хатари он нахоҳад буд, ки рамаи гаронбаҳо пора-пора гардад ва гўсфандон, бе ҷўпон, пароканда шаванд.”—

Ва он гоҳ он бо боз панҷ банди дигар анҷом меёбад, ки ман онҳоро барои шумо дар як қуттӣ ҷой додаам, зеро ҳамин панҷ банд аз он мақола ҳамонҳоянд, ки дар ниҳоят ба китоби «Навиштаҳои Аввал» дохил хоҳанд шуд. Аз ҳамин сабаб ин панҷ банди охирин бо қуттӣ иҳота шудаанд.

23-юми сентябр Худованд ба ман нишон дод, ки Ё дасти Худро бори дуюм дароз кардааст, то бақияи қавми Худро бозпас оварад, ва дар ин замони ҷамъоварӣ қўшишҳо бояд дучанд карда шаванд. Дар замони парокандагӣ Исроил зарба хўрд ва пора-пора шуд; аммо акнун, дар замони ҷамъоварӣ, Худо қавми Худро шифо хоҳад дод ва захмҳои

онҳоро хоҳад баст. Дар замони парокандагӣ, кӯшишҳое, ки барои паҳн кардани ҳақиқат ба амал меомаданд, таъсири бисёр кам доштанд, бисёр кам ӯ ҳеч чизро ба анҷом намерасониданд; аммо дар замони ҷамъоварӣ, вақте ки Худо дасти Худо барои ҷамъ овардани қавми Худ ниҳодааст, кӯшишҳо барои паҳн кардани ҳақиқат таъсири мақсудшудаи худро хоҳанд дошт. Ҳама бояд дар кор муттаҳид ва ғайратманд бошанд. Ман дидам, ки барои ҳар касе нагӯвар аст, ки ба замони парокандагӣ барои намунаҳо муроҷиат кунад, то акнун дар замони ҷамъоварӣ моро идора намоянд; зеро агар Худо акнун барои мо бештар аз он чи он вақт кард, накунад, Исроил ҳеч гоҳ ҷамъ оварда намешуд. Чоп шудани ҳақиқат дар як наشري ҷамон қадар зарур аст, ки мавъиза шудани он.

«Худованд ба ман нишон дод, ки қадвали соли 1843 бо дасти ӯ роҳнамоӣ шуда буд, ва ҳеч қисми он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҷамон гуна буданд, ки ӯ меҳост. Дасти ӯ бар болои иштибоҳе дар баъзе аз рақамҳо буд ва онро пинҳон медошт, ба тавре ки ҳеч кас онро дида наметавонист, то даме ки дасти ӯ бардошта шуд.»

Сипас ман дар бораи «Ҳамешагӣ» дидам, ки калимаи «қурбонӣ» бо хиради инсон илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва ки Худованд назари дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки, пеш аз соли 1844, ягонагӣ вучуд дошт, қариб ҳамаи онҳо дар бораи назари дурусти «Ҳамешагӣ» муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар миёни саргардонӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва саргардонӣ аз паи он омад.

«Худованд ба ман нишон дод, ки вақт аз соли 1844 инҷониб санҷиш набудааст, ва дигар ҳеч гоҳ вақт санҷиш нахоҳад шуд. ҷонӣ»

«Пас ман ба баъзе касоне ишора карда шудам, ки дар гумроҳии бузург қарор доранд, яъне ки муқаддасон ҳанӯз бояд пеш аз омадани Худованд ба Уршалими Қадим бираванд, ва ғайра. Чунин назария ба он равона шудааст, ки ақл ва таваҷҷуҳро аз қори ҳозираи Худо, дар зерини паёми фариштаи сеюм, дур созад; зеро агар мо бояд ба Уршалим биравем, он гоҳ фикрҳои мо табиатан ба он ҷо равона хоҳанд шуд, ва воситаҳои мо аз дигар қорбурдҳо боздошта хоҳанд шуд, то муқаддасонро ба Уршалим расонем. Ман дидам, ки сабаби он ки онҳо воғузошта шуданд, то ба ин гумроҳии бузург афтанд, ин аст, ки онҳо хатоҳои худро, ки дар онҳо дар тӯли чанд соли гузашта қарор доштанд, эътироф накардаанд ва тарк накардаанд». Review and Herald, November 1, 1850.

Оё онҳоро мебинед? Оё медонед, ки ман дар бораи чӣ сухан мегӯям?

Хуб. Агар мо ба ин панҷ банди ниҳойи ворид шавем, шумо баъзе чизҳоро хоҳед дид, ки дар матни асли аз он чи дар «Навиштаҳои аввалин», саҳ. 74, меёбед, фарқ доранд.

АЗ ҲОЗИРИН: Пас, шумо мегӯед, ки инҳое, ки дар қуттӣ ҳастанд, асли мебошанд?

Инҳое, ки дар қуттӣ мебошанд, панҷ банди охири ин мақолаи асли ҳастанд, ва ин қуттӣ гирди онҳо кашида шудааст. Ин панҷ банд ҷамонҳоянд, ки дар ниҳоят дар китоби «Early Writings», саҳифаи 74, ҷой мегиранд.

Аммо ин кай чоп шуда буд, кай навишта шуда буд? Ноябри соли 1850.

Пас, ман он чизхоеро, ки дар ин панҷ параграф тағйир дода хоҳанд шуд, бо ҳарфҳои ғафс нишон додаам. Дар ин маврид як метаморфоза ба амал хоҳад омад; зеро, дар ояндаи бисёр наздик, дар соли 1851, китобе бо номи A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White ба таъб хоҳад расид, ва ин параграфҳоро гирифта, дар A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White ҷой хоҳанд дод. Ва аз ин ҷо [мақола дар Review and Herald, ноябри 1850] то A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White баъзе тағйироти хурди таҳрирӣ дар ин панҷ параграф рух додаанд. Ва сипас аз A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White дар соли 1851 то Early Writings дар соли 1882, боз ҳам баъзе тағйироти таҳрирӣ вучуд доранд, ва маҳз ҳамон тағйироти таҳрирӣ мебошанд, ки Early Writings, саҳифаи 74-ро печида мегардонанд.

Пас, дар ин панҷ банд, ки дар дастнависи асли ба анҷом мерасанд, дар банди аввал, «23 сентябр, Худованд ба ман нишон дод . . .», он тағйир дода хоҳад шуд.

Дар параграфҳои баъдӣ: «Сипас ман дидам . . .»; «Сипас ман дидам . . .»; «Худованд ба ман нишон дод . . .»; ва «Сипас диққати ман ба . . . ҷалб карда шуд»; ин чизҳо то андозае бо ислоҳоти ҷузъӣ рӯ ба рӯ мегарданд.

Даҳ ҳақиқати асосӣ дар сездар банд нишон дода шудаанд

Аммо он чизеро, ки ман мехоҳам шумо дар ин сездар банди мақолаи асли бубинед, ин аст, ки вай даҳ чизи асосиро нишон додааст.

Ва акнун ман ба ёд меорам, ки чаро ин чизҳоро бо ҳарфҳои ғафс овардаам. Ин на аз он сабаб аст, ки онҳо тағйир дода мешаванд. Ман барои шумо чизеро таъкид мекунам, агар бубинед, ки дар ин сездар банд ба ӯ ин нишон дода шуд . . . , ба ӯ ин нишон дода шуд . . . , ба ӯ ин нишон дода шуд . . . , ба ӯ ин нишон дода шуд. Ва ҳангоме ки ба ӯ як чиз нишон дода мешуд, пас аз он ки ӯ дар бораи он ба мо нақл мекунад, сипас ба ӯ чизе нишон дода мешавад, ки ҳатман бо он чи тоза ба ӯ нишон дода шуда буд, вобаста нест: «Ба ман ин нишон дода шуд . . . ; ба ман ин нишон дода шуд . . . ; ба ман ин нишон дода шуд . . . »

Шумо метавонед инро худатон санҷед ва онро барои худ бихонед, аммо ба ӯ дар ин сездар параграф даҳ ҳақиқати асосӣ нишон дода шуд.

Ин аст он чи ба ӯ нишон дода шуд. Ба ӯ дар бораи муҳаббати Худо, дар бораи ҳадияҳо, дар бораи дуо барои беморон, дар бораи маросими шои Раббонӣ, дар бораи Ҳафт Балои Охирин, ки бо Ҳазорсола вобастаанд, дар бораи нури нав, дар бораи ҷамъ овардан пас аз соли 1844, дар бораи кори нашр, дар бораи Ҷадвали 1843, дар бораи «Ҳамешагӣ», дар бораи «вақт» ҳамчун озмоиш, ва дар бораи зиёратҳо ба Ерусалим нишон дода шуд. Ва агар шумо онро бодикқат бихонед, ин чарағи фикр нест. Ин бисёр равшан чунин аст: «Ба ман ин нишон дода шуд», ва ӯ он чиро ки ба ӯ нишон дода шуд, сабт мекунад; ва ба ӯ чизе нишон дода мешуд, ки ҳатман ба ҳамдигар вобаста набуд. Шумо бояд инро бубинед; зеро, вақте онҳо ин параграфҳоро ба ҳам мекашанд, онҳо оғоз мекунанд чунин андешаро ба вучуд овардан, ки гӯё ӯ чизеро мегӯяд, ки дар ҳақиқат нагуфтааст.

«Ревю энд Хералд», 1 ноябри соли 1850

Хуб. Ба сархати якуми он панҷ сархат, ки мо аз моҳи ноябри соли 1850 мавриди баррасӣ қарор медиҳем, диққат диҳед.

«23-юми сентябр Худованд ба ман нишон дод, ки Ё дасти Худро бори дуҷум дароз кардааст, то бақияи қавми Худро бозёфт намояд, ва дар ин замони ҷамъоварӣ кӯшишҳо бояд дучанд гарданд. Дар замони парокандагӣ Исроил зада ва дарида шуда буд; аммо акнун, дар замони ҷамъоварӣ, Худо қавми Худро шифо хоҳад дод ва захмхояшонро хоҳад баст. Дар замони парокандагӣ, кӯшишҳое, ки барои паҳн кардани ҳақиқат ба амал меомаданд, таъсири андаке доштанд ва кам ӯ ҳеҷ натиҷае ба бор намеоварданд; вале дар замони ҷамъоварӣ, вақте ки Худо дасти Худро барои ҷамъ овардани қавми Худ дароз кардааст, кӯшишҳо барои паҳн кардани ҳақиқат таъсири мақсуддоштаи худро хоҳанд дошт. Ҳама бояд дар ин кор муттаҳид ва ғайратманд бошанд. Ман дидам, ки барои ҳар кас шармовар аст, агар барои идора кардани мо ҳоло, дар замони ҷамъоварӣ, ба замони парокандагӣ ҳамчун намуна мурочиат кунад; зеро агар Худо барои мо ҳоло бештар аз он чи он вақт кард, анҷом надиҳад, Исроил ҳаргиз ҷамъ оварда нахоҳад шуд. Ҳамон қадар зарур аст, ки ҳақиқат дар як наشري ба таъъ расонда шавад, чунон ки мавъиза карда шавад».—

Ҷумлаи охири он параграф чунин мегӯяд: «Ҳамон қадар зарур аст, ки ҳақиқат дар як наشري ба таъъ расонида шавад, чунон ки мавъиза карда мешавад». Хуб. Ин фикр партофта хоҳад шуд.

Параграфи дуҷум аз панҷ параграфе, ки мо онро баррасӣ мекунем, дар он ҷо ки мегӯяд: «Худованд ба ман нишон дод», мебинед, ки ман онро хат кашидам.

—«Худованд ба ман нишон дод, ки ҷадвали соли 1843 бо дасти Ё роҳнамоӣ шуда буд, ва ҳеҷ қисми он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ё меҳост. Ва дасти Ё бар он буд ва иштибоҳро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон кард, ба тавре ки ҳеҷ кас онро дида наметавонист, то он даме ки дасти Ё бардошта шуд».

Сабаби он ки ман дар ин чор банди болоии саҳифа чизеро хат кашидам, ин аст, ки ҳангоми бознашри он дар китоби «A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White» дар соли 1851 ба онҳо тағйироти таҳрирӣ ворид карда хоҳад шуд.

Хуб. «Худованд ба ман нишон дод» тағйир дода мешавад; «бо дасти Ё» тағйир дода мешавад; «ки ҳеҷ қисми он набояд дигаргун карда шавад» тағйир дода мешавад.

Сипас дар сархати навбатии бо ҳуруфи ғафс [сарҳати чорум] дар саҳифа чунин гуфта шудааст,

—«Худованд ба ман нишон дод, ки вақт аз соли 1844 инҷониб дигар озмоише набудааст, ва вақт дигар ҳаргиз озмоиш нахоҳад буд».—

«Худованд ба ман нишон дод», — ин тағйир дода хоҳад шуд. Онҳо соли оянда дар «A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White» он банди якҷумларо гирифта,

онро бо банди қаблӣ якҷо хоҳанд кард. Онҳоро ба як банд табдил хоҳанд дод.

Аммо, ҳамчунин, агар калимае ё калимаҳое бо ҳарфҳои ғафс навишта шуда бошанд, пас боз баъзе дигаргуниҳои навъии дигар низ рух хоҳанд дод; ва ман барои фаҳмондани он чи дар назар дорам, ба шумо намунае хоҳам овард.

Ва дар банди сеюм чунин гуфта шудааст,

—«Сипас ман дар бораи —Ҳамарӯза’ дидам, ки калимаи —қурбонӣ’-ро ҳикмати инсонӣ илова кардааст, ва он ба матн тааллуқ надорад; ва Худованд назари дурусти онро ба касоне дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама дар бораи назари дурусти —Ҳамарӯза’ муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар ин ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва сардаргумӣ дар пайи он омад.»—

Пас дар параграфи баъдии бо ҳарфҳои ғафс chopшуда [параграфи чорум] дар саҳифа чунин гуфта шудааст,

«Худованд ба ман нишон дод, ки аз соли 1844 инҷониб вақт дигар озмоиш набудааст, ва вақт дигар ҳеҷ гоҳ озмоиш нахоҳад буд».

«Худованд ба ман нишон дод», ин тағйир хоҳад ёфт.

Онҳо дар соли оянда дар китоби ****A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White**** чунин хоҳанд кард: он банди иборат аз як ҷумла ۱ гирифта, бо банди пешин якҷо хоҳанд намуд. Онҳоро ба як банд табдил хоҳанд дод.

Ва онҳо «Худованд ба ман нишон дод»-ро ба «Ба ман низ нишон дода шуд» иваз хоҳанд кард. Хуб? Онҳо он ду бандро ба як банд табдил хоҳанд дод ва онро дар соли 1851 ба «Ба ман низ нишон дода шуд» иваз хоҳанд кард.

—«Сипас ба ман баъзе касон нишон дода шуданд, ки дар иштибоҳи бузург қарор доранд: гӯё муқаддасон ҳанӯз бояд пеш аз омадани Худованд ба Ерусалими Қадим бираванд, ва ғайра. Чунин назар ба он равона шудааст, ки ақл ва таваҷҷуҳро аз қори ҳозираи Худо, зери паёми фариштаи сеюм, бигардонад; зеро агар мо бояд ба Ерусалим биравем, пас ақлҳои мо табиатан ба он ҷо хоҳад буд, ва воситаҳои мо аз истифодаҳои дигар боздошта хоҳанд шуд, то муқаддасонро ба Ерусалим бирасонанд. Ман дидам, ки сабаби он ки онҳо воғузошта шуданд, то ба ин иштибоҳи бузург дароянд, ин аст, ки онҳо иштибоҳҳои худро, ки дар тӯли чандин соли гузашта дар онҳо будаанд, эътироф накардаанд ва тарк нагуфтаанд». Review and Herald, November 1, 1850.

Лекин, вақте ки шумо ба «Навиштаҳои Аввал» мерасед, медонед, ки онҳо чӣ мекунанд? Онҳо ибораи «Ба ман ҳамчунин нишон дода шуд»-ро ҳазф мекунанд, дар ҳоле ки дар «Навиштаҳои Аввал» ин як банд чунин мегӯяд: «Вақте ки то соли 1844 иттиҳод вучуд дошт, қариб ҳамаи онҳо дар назари дуруст оид ба —Daily— муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва аз пайи он торикӣ ва саргардонӣ омад.» Онҳо ибораи «Ба ман ҳамчунин нишон дода шуд»-ро ҳазф карданд, ва ҷумлаи баъдӣ ин аст:

«вақт аз соли 1844 инчониб озмоиш набуд.» Ногаҳон шумо дигар наметонед, ки ин андеша дар бораи он ки вақт озмоиш нест, яке аз он чизҳое, ки махсусан ба ӯ нишон дода шуда буд. Шумо бовар мекунед, ки ин қисми нури ӯ дар бораи «Daily» буд, ки дар он назари бардурӯғ саргардониро ба вучуд меовард.

Ин асли нест. Шумо асли онро доред. Онро бисанҷед.

Қадами Навбатӣ (Қадами Дуюм) — 1851 Тасвири кӯтоҳи таҷриба ва назари масеҳии Эллен Г. Уайт

Сипас, дар зери ин, шумо «Нақшаи таҷриба ва назари масеҳии Эллен Г. Уайт»-ро доред, ки соли 1851 ба таъб расидааст; ва шумо шарҳи тағйироте, ки ба амал омадаанд, доред, ва дар он ҷо як тағйироти бисёр, бисёр муҳим вучуд дорад.

«23 сентябр Худованд ба ман нишон дод, ки Ӯ бори дуюм дасти Худро дароз кардааст, то бақияи қавми Худро бозёбад, ва дар ин замони чамъоварӣ саъю кӯшишҳо бояд дучанд гарданд. Дар замони парокандагӣ, Исроил зарб хӯрд ва дарида шуд; аммо акнун, дар замони чамъоварӣ, Худо қавми Худро шифо хоҳад дод ва захмҳои онҳоро хоҳад баст. Дар замони парокандагӣ, кӯшишҳое, ки барои паҳн кардани ҳақиқат анҷом дода мешуданд, таъсири андаке доштанд, кам ӯ ҳеҷ чизро ба ҷо меоварданд; аммо дар замони чамъоварӣ, вақте ки Худо дасти Худро барои чамъ овардани қавми Худ ниҳодааст, кӯшишҳо барои паҳн кардани ҳақиқат таъсири мақсудшудаи худро хоҳанд дошт. Ҳама бояд дар ин кор муттаҳид ва ғайратманд бошанд. Ба ман нишон дода шуд, ки барои ҳар кас ба замони парокандагӣ муроҷиат кардан, то аз он барои идора кардани мо акнун дар замони чамъоварӣ намунаҳо бигирад, нодуруст буд; зеро агар Худо акнун барои мо бештар аз он чи он вақт кард, амал накунад, Исроил ҳаргиз чамъ оварда наметавонад. [Removed: Чоп шудани ҳақиқат дар як нашрия ҳамон қадар зарур аст, ки мавъиза шудани он.] [Paragraphs Combined] Ман дидаам [formerly—"the Lord showed me], ки чадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, [formerly—"by His hand"] ва он набояд тағйир дода шавад; [formerly—"no part of it should be altered"] ва рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ӯ мехост. Дасти Ӯ бар он буд, ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, ба тавре ки ҳеҷ кас онро дида наметавонист, то он даме ки дасти Ӯ бардошта шуд.»

«Сипас ман дар бораи «Ҳамешагӣ» дидам, ки калимаи «қурбонӣ» бо ҳикмати инсон ворид карда шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва Худованд назари дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки иттиҳод вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳамаи онҳо дар бораи назари дурусти «Ҳамешагӣ» муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва пас аз он торикӣ ва ошуфтагӣ омад. [Параграфҳо муттаҳид карда шудаанд] Ман ҳамчунин дидаам [Пештар — «Худованд ба ман нишон дод»], ки вақт аз соли 1844 ба ин сӯ озмоиш набуд, ва вақт дигар ҳеҷ гоҳ озмоиш нахоҳад буд.]» A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Вақте ки бо паёми фариштаи сеюм пайваст нест

Эллен Уайт рӯъёе дигар аз он рӯъёе дошт, ки ниҳоятан дар «Навиштаҳои аввалия» ҷой гирифт. Ў чандин рӯъё дошт; аммо, рӯъёе дошт, ки дар он ба ӯ чизе гуфта шуд; ба ӯ як банд гуфта шуд, ва ӯ онро ба қалам овард.

«Худованд ба ман нишон дод, ки паёми фариштаи сеюм бояд паҳн гардад ва ба фарзандони парокандаи Худованд эълон карда шавад, ва он набояд ба вақт бастагӣ дода шавад; зеро вақт дигар ҳаргиз озмоиш нахоҳад буд. Ман дидам, ки баъзеҳо аз мавъиза кардани вақт ба ҳаяҷони бардурӯғ меафтанд; ва паёми фариштаи сеюм аз ҳар чизе ки вақт метавонад бошад, қавитар буд. Ман дидам, ки ин паём метавонад бар бунёди худ устувор биистад, ва ба он вақт лозим нест, то онро қувват бахшад, ва он бо қудрати азим хоҳад рафт, ва кори худро анҷом хоҳад дод, ва дар адолат кӯтоҳ хоҳад шуд». A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Вай дар он ҷо дар бораи ҷӣ суҳан мегӯяд? Оё ин ки мо ҳаргиз набояд Паёми Фариштаи Севумро дигарбора бо вақт пайванд диҳем, дуруст аст?

Омин? Шумо бо ман ҳастед?

Инро аз кучо меёбед? Он дар кучо ҷойгир аст?

АЗ АУДИТОРИЯ: (Ҷавобе нест.)

АЗ НАЗАРИ ҲОЗИРИН: Тасвир аз таҷриба ва назариёти масеҳӣ.

Нақшаи таҷриба ва ақидаҳои масеҳии Эллен Г. Уайт, саҳифаи 48, саҳифаи 48.

Хуб. Он порчае, ки мо онро баррасӣ мекунем ва аз Review and Herald, ноябри соли 1850 гирифта шудааст, дар кучо ёфт мешавад; он дар A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White дар кучо ҷойгир аст? Хуб, агар дар қайдҳои худ каме ба ақиб баргардед, он дар A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, саҳифаи 61 ва саҳифаи 62 ҷойгир аст.

Шумо рӯъёро дар китоби «A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White» доред, ки дар саҳифаи 48 сабт шудааст; сипас рӯъёро доред, ки дар ниҳоят дар китоби «Early Writings», дар саҳифаҳои 61 ва 62 ҷой хоҳад гирифт. Онҳоро 13 ё 14 саҳифа аз ҳам ҷудо мекунад, дуруст?

Ва онҳо ҳангоми расидан ба «Навиштаҳои Аввал» ҷӣ хоҳанд кард? Онҳо ин банди саҳифаи 48-ро гирифта, онро дарҳол пас аз изҳороти ӯ, ки вақт дигар озмоиш нест, ҷой хоҳанд дод. Онҳо ду рӯъёро бо ҳам якҷо хоҳанд кард.

Оё он чиро, ки ман дар назар дорам, пайгирӣ карда истодаед?

МАРДЕ ДАР ҲОЗИРИН: Бале.

Оё он чиро, ки ман дар назар дорам, пайгирӣ мекунед?

ШАХСЕ, КИ ДАР ҶАМЪОМАД МУХОТАБ ГАРДИДААСТ: (Тасдиқ.)

Хуб, зеро ту ҳамон касе ҳастӣ, ки ман дар бораи ӯ тасдиқи камтар мебинам.

Қадами Охирин (Қадами Сеюм) — Навиштаҳои Аввали соли 1882 Ҳоло мо бояд ба аҳди асосии асосҳо гузарем. Мо муҳосиба дорем, ки дорои анбӯҳи ҷиҳатҳои хос, яъне давраи ибтидоии фаъолияти Масеҳ дар осмон аст. Барои дарки дурусти мавзӯ, мо бояд бо ҳаёти Масеҳ дар ду қисмати муқаддасгоҳи осмонӣ ошно бошем. «Пас, асли суҳаноне ки мегӯем, ин аст: мо чунин Саркоҳин дорем, ки дар дасти рости тахти Азамат дар осмонҳо нишастааст; хизматгузори муқаддасгоҳ ва хаймаи ҳақиқӣ, ки Худованд барпо кардааст, на одам.» (Ибриён 8:1, 2) Дар ин ҷо мо хизмат дар муқаддасгоҳи осмониро меёбем. Хаймаи ҳақиқӣ дар осмон аст; хаймае, ки Мӯсо барпо кард, намунаи он буд. Дар он ду қисм буд: муқаддас ва қудси муқаддас. Дар ин ду қисм коҳинон дар бораи хизмати худ барои гуноҳкорон тадбир мекарданд. Ҳамин тавр, Масеҳ дар муқаддасгоҳи осмонӣ хизмат мекунад. Зеро ба мо хабар дода мешавад, ки Ӯ дар муқаддасгоҳ ва дар хаймаи ҳақиқӣ хизматгузор аст. Муқаддасгоҳ ва қудси муқаддас бо пардае аз ҳам ҷудо буданд. Коҳинони рӯзмарра ба қисми аввал даромада, хизмати ҳамагӯзаро ба ҷо меоварданд; аммо Саркоҳин сола як бор ба қисми дувум мебаромад, то онро аз гуноҳҳои ба он ҷо интиқолёфта пок созад. Ҳангоме ки Исо ба осмон сууд кард, Ӯ «на ба муқаддасоти бо даст сохташуда, ки намунаи ҳақиқӣ аст, балки ба ҳуди осмон даромад, то ҳоло ба ҳузури Худо барои мо зоҳир шавад.» (Ибриён 9:24) Мо ба моҳияти хизмати Ӯ дар осмон дақиқ намешавем, агар нахоҳем, ки ба намунае, ки дар замин ба Мӯсо нишон дода шуд, нигарем; зеро мо дар ин бора чунин меҳонем: «Ки ба сурати намуна ва сояи ҷизҳои осмонӣ хизмат мекунанд, чунон ки ба Мӯсо ҳушдор дода шуд, вақте ки меҳост хаймаро созад; зеро Ӯ гуфт: “Бингар, ки ҳама ҷизро мувофиқи намунае, ки ба ту дар кӯҳ нишон дода шуд, бисозӣ.”» «Пас, лозим буд, ки намунаҳои ҷизҳои осмонӣ бо инҳо пок карда шаванд, вале ҳуди ҷизҳои осмонӣ бо қурбонӣҳои беҳтар аз инҳо.» (Ибриён 8:5; 9:23) Фидо кардани Масеҳро метавон ҳамчун оғози он хизмати Ӯ баррасӣ кард, ки Ӯ баъд аз сууд ба он барои анҷом додани шурӯъ намуд. Павлус мегӯяд: «Зеро Масеҳ на ба муқаддасоти бо даст сохташуда, ки намунаи ҳақиқӣ аст, даромад, балки ба ҳуди осмон, то ҳоло ба ҳузури Худо барои мо зоҳир шавад.» (Ибриён 9:24) Дар ин ҷо коҳин дурахши ҷалоли илоҳиро, ки бар рӯи тахти раҳмат байни каррубиён падидор мегардид, дида наметавонист. Ин тахт дар қудси муқаддас буд. Аммо дар қисми аввал коҳин наметавонист ба тавассути имон ҷониби қудси муқаддас нигарад ва ҳузури илоҳиро бинад, ки аз пеши парда пинҳон набуд. Ҳамин тавр Масеҳ бевосита ба ҳузури Худо дохил шуд, то хизмати шафоати худро ба нафъи инсон оғоз намояд. Таваҷҷуҳ намоед ба ду нуқтае, ки дар матни овардашуда нишон дода шудаанд: Ӯ «ба ҳузури Худо» дохил шуд; Ӯ «барои мо» дохил шуд. Ин ду нуқта ба таври равшан нишон медиҳанд, ки он аз ибтидои хизматаш буд ва ба қисми аввал аз муқаддасгоҳ ишора мекард. Зеро он хизмат дар он ҷо ҳамеша барои фардҳо анҷом меёфт. Дар ибтидои хизмати коҳинон дар муқаддасгоҳи заминӣ, ки намунаи осмонӣ буд, онҳо ҳамеша ба ҳузури Худо мебаромаданд, чунки ҳар вақт ки ба он ҷо мерафтанд, пеши парда мерафтанд; ва парда, гарчанде ки ҷашми онҳоро аз арке, ки даруни он буд, манъ мекард, ҳузури Худоро, ки дар қудси муқаддас падидор мешуд, аз он ҷо ки онҳо хизмат мекарданд, аз назарашон тамоман дур намекард. Онҳо барои фардҳо хизмат мекарданд. Ва ин амалро Павлус ба мо нишон медиҳад, ки

ҳамчун мисоли хизмати аввали Масеҳ дар осмон аст. Пас, худӣ ҳамин ифодаҳо, ки Масеҳ ба ҳузури Худо барои мо дохил шуд, ба таври кофӣ исбот мекунам, ки он замон ибтидои хизмати Ё буд, ва бояд дар қисми аввал аз муқаддасгоҳи осмонӣ бошад. Биёед ба далели дигари ғуҷувват назар афканем. Дар номаи Ибриён ба мо маълум карда мешавад, ки баробари сууд кардани Масеҳ ба осмон, Ё бо хуни худ ба муқаддасгоҳ дохил шуд. Дар чунин ҳолат, мо бояд бипурсем, бар асоси муқаддасгоҳи намунавӣ, ҳангоми даромадани Ё ба осмон дар кадом қисми муқаддасгоҳ Ё барои анҷом додани хизмати худ даромад? Рафти кори Саркоҳини намунавӣ ба мо дар ин ҳусус нур медиҳад. Ҳангоме ки Ё дар Рӯзи Кафорат ба қудси муқаддас даромад, назди тахти илоҳӣ бо хуни бузи Худованд даромад, ва он ҷо он хунро пеши тахти раҳмат пошид. Ин корро Ё барои он мекард, ки кафоратеро, ки дар он қисмати муқаддасгоҳ барои ғуноҳҳои ҷамоат анҷом мешуд, ба ҷо оварад. Ва ӯ ҳеҷ гоҳ дар он рӯз ба қисми аввал аз муқаддасгоҳ намерафт, зеро коҳинон дар он рӯз ҳаққи ворид шудан ба муқаддасгоҳро надоштанд; ва ҳангоме ки Ё бо хуни бузи Худованд ба назди Худо даромада буд, ҷисман дар он қисмате ҳузур дошт, ки арк ва тахти раҳмат дар он ҷо воқеъ буданд. Пас, агар Масеҳ баробари сууд карданиаш бо хуни худ ба қудси муқаддаси осмонӣ даромада бошад, чунон ки омӯзгорони зиёде таълим медиҳанд, дар он сурат метавонист Ё ҳеҷ гуна вазифаи Саркоҳинеро, ки ба қисми аввал аз муқаддасгоҳ тааллуқ дорад, иҷро накарда бошад. Аммо ин ба он чизе муҳолиф аст, ки дар Ибриён 9:6, 7 дар бораи тартиби ду қисмати муқаддасгоҳ таълим дода шудааст. Ғайр аз ин, агар мо Қудси Қудсҳоро ҷое бидонем, ки Парвардигори мо фавран баъд аз сууд ба он ҷо дохил шуд, ва аз он ҷо ҳеҷ гоҳ берун наомадааст, он гоҳ пайвастагии ошкори он хизматро аз даст медиҳем, ки Павлус бо муқаддасгоҳи намунавӣ баён кардааст; зеро дар он ҷиҳат чунин ғуфта шудааст: «Пас, ҳангоме ки ин чизҳо чунин тартиб дода шуданд, коҳинон ҳамеша ба қисми аввал аз хайма мебаромаданд ва хизмати Худоро ба ҷо меоварданд; аммо ба қисми дувум танҳо Саркоҳин сола як бор мебаромад, на бе хун, ки онро барои худ ва барои хатогиҳои мардум тақдим мекард; Рӯҳулқудс бо ин нишон меод, ки роҳи муқаддасгоҳи муқаддас ҳанӯз ошкор нашудааст, то даме ки хаймаи аввал барпо аст.» (Ибриён 9:6–8) Ба ин тартиб, Рӯҳулқудс ба таври равшан баён мекунад, ки то он даме ки хизмати қисми аввал идома дорад, роҳи қудси муқаддас ҳанӯз ошкор нагардидааст. Пас, агар Масеҳ ба қудси муқаддас фавран баъд аз сууд даромада бошад, дар он сурат бояд Ё хизматро дар қисми аввал тарк карда, ба қисми дувум гузашта бошад; ва он гоҳ қуввати таълими Павлус тамоман аз байн меравад. Аз ин рӯ, мо маҷбурем қабул кунем, ки мувофиқи намуна, Масеҳ ҳангоми сууд ба осмон ба қисми аввали муқаддасгоҳи осмонӣ дохил шуд ва дар он ҷо ба хизмати Худо барои мо оғоз намуд.

Хуб. Ҳоло ман ба саҳифаи 6-и қайдҳои шумо баргаштам; ва ҳоло боз «Навиштаҳои Аввалин»-ро доред.

«23 сентябр, . . . Ман дидам, ки ҷадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ё меҳост; ки дасти Ё бар он буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, то он ки ҳеҷ кас онро дида натавонад, то вақте ки дасти Ё бардошта шуд.

Сипас ман дар бораи «ҳамешагӣ» (Дониёл 8:12) дидам, ки калимаи «қурбонӣ» бо ҳикмати инсонӣ илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад, ва Худованд фаҳмиши

дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Ҳангоме ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама дар бораи фаҳмиши дурусти «ҳамешагӣ» муттаҳид буданд; аммо дар саргардонӣ аз соли 1844 инҷониб, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва саргардонӣ аз паси он омаданд. Вақт аз соли 1844 инҷониб дигар озмоиш набудааст, ва дигар ҳеҷ гоҳ озмоиш нахоҳад буд.

«Худованд ба ман нишон дод, ки паёми фариштаи сеюм бояд биравад ва ба фарзандони парокандаи Худованд мавъиза карда шавад, аммо он набояд ба вақт овехта гардад. Ман дидам, ки баъзе касон ба ҳаяҷони бардурӯге меафтоданд, ки аз мавъиза кардани вақт бармеомад; вале паёми фариштаи сеюм аз он чи вақт метавонад бошад, қавитар аст. Ман дидам, ки ин паём метавонад бар бунёди худ устувор биистад ва барои тақвият ёфтан ба вақт ниёз надорад; ва он бо қудрати азим хоҳад рафт, кори худро ба анҷом хоҳад расонд, ва дар росткорӣ кӯтоҳ карда хоҳад шуд.»

«Сипас ба ман касоне нишон дода шуданд, ки дар иштибоҳи бузург ҳастанд ва бовар доранд, ки рафтан ба Уршалими Қадим вазифаи онҳост . . .» «Навиштаҳои Аввалин», сах. 74–76.

Ва сабабе он ки ин матн бо ҳарфҳои ғафс оварда шудааст, дар ҳамин банд чунин гуфта мешавад: «. . . Ҳангоме ки иттиҳод вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама бар назари дуруст дар бораи “ҳамешагӣ” муттаҳид буданд; аммо дар ошуфтагӣ ки пас аз соли 1844 ба вучуд омад, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва сардаргумӣ дар пай омад. Вақт аз соли 1844 инҷониб санҷиш набудааст, ва дигар ҳаргиз санҷиш нахоҳад буд.» Шумо бояд дар ёд дошта бошед, ки дар асл, дар нахустин сабти ӯ аз ин рӯё, вай гуфта буд: «Ба ман нишон дода шуд, ки вақт аз соли 1844 инҷониб санҷиш набудааст», ва ин дар банди дигаре буд. Ӯ бовар ҳосил карда буд, ки миёни он чи ба ӯ дар бораи Ҳамешагӣ нишон дода шуда буд ва он чи ба ӯ дар бораи санҷиш будани вақт нишон дода шуда буд, фарқ гузошта шавад; ва банди баъдӣ, ки дар бораи он сухан мегӯяд, ки бо Паёми Фариштаи Сеюм ҳеҷ вақти муайяне набояд пайваст карда шавад, дар рӯёи асли набуд. Он дар саҳифаи 48-и Life Sketches буд, на дар саҳифаҳои 61 ва 62.

Аммо, вақте ки шумо ба «Навиштаҳои Аввалин» дар соли 1882 мерасед, онҳо онҳоро якҷо карданд; ва аз ин рӯ, вақте ки шумо ба солҳои 1930 мерасед ва дар Адвентизм ба торикии амиқ меравед, ва Вилли Уайт мегӯяд, ки ҳангоми омӯхтани «Ҳамешагӣ» шумо бояд онро дар заминаи вақт омӯzed — «Маъзур, Вилли, масъулияти ту ин буд, ки ҳамон касе бошӣ, ки сабти дақиқи таърихи Рӯҳи Нубувватро пешниҳод мекард. Ту бояд ҳамон касе мебудӣ, ки Рӯҳи Нубувватро рад мекард. Ва дар пешниҳоди ту аз “Навиштаҳои Аввалин”, саҳифаи 75, ту манбаҳои аслиро нодида гирифтӣ, ва он манбаҳои асли мегӯянд, ки вақте ту ин далелро бардоштӣ, ки «Ҳамешагӣ» бояд дар заминаи вақт дар “Навиштаҳои Аввалин”, 74, баррасӣ гардад, ин комилан носоҳеҳ аст». — Ин носоҳеҳ аст! Онро сабт дар Рӯҳи Нубувват тасдиқ карда наметавонад. Онро таърихи он давраи замон низ тасдиқ карда наметавонад.

Хуб. Нуктаи 1: хоҳар Уайт мегӯяд, ки дар бораи «Ҳамарӯза» фаҳмиши дуруст вучуд дорад, дар Early Writings, 74. Далели асосие, ки баъдтар дар таърих бор карда мешавад, ин аст, ки вақте шумо он порчаро дар Early Writings, 74 меомӯzed, бояд онро дар заминаи муайян

кардани вақт қарор диҳед. Ин далел бардурӯғ аст; он эътибор надорад!

Пас, акнун мо танҳо бо ҳамин мавқеъ мемонем, ки нисбат ба «Ҳаррӯза» як назари дуруст вучуд дорад. Хуб? Аммо мо аз ин параграф боз як андешаи дигарро баррасӣ хоҳем кард.

Дар он гуфта шудааст: «23 сентябр, Худованд ба ман нишон дод . . . » 23 сентябр, кай? Соли 1850: «23 сентябри соли 1850, Худованд ба ман нишон дод.»

Ў ба ӯ чӣ нишон дод?

Хуб, яке аз чизҳое ки Ў ба вай нишон дод, ин буд, ки аз соли 1844 инҷониб, назариёти дигари марбут ба «Доимӣ» пазируфта шудаанд.

«23 сентябри соли 1850 Худованд ба ман нишон дод Вақте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама дар фаҳмиши дурусти «Қурбонии доимӣ» муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар ин ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва аз паси он торикӣ ва саргардонӣ омад. The Review and Herald, ноябри 1850.»

Марти соли 1850 «Ҳамешагӣ» — қудси заминист

Пас, дар поёни саҳифаи 6 шумо як параграф доред, ки аз «Review and Herald»-и моҳи март соли 1850 гирифта шудааст, ва он мақолае аз ҷониби Дэвид Арнолд мебошад.

Ў [Дониёл] инчунин ҳамон қудрати ситамгарро мебинад — «бар зидди Сарвари сарварон бармехезад»; ва ҳамин тавр ба қонуниятҳои ҳамаи қурбонихон ҳаррӯзае, ки дар Сино муқаррар шуда буданд, то омадани Насл ҳар рӯз ба ҷо оварда шаванд, хотима мебахшад. Дар ин ҷо Масеҳ, ки асли воқеият, ё қурбонии бузурги намунавии муқобил аст, аз дасти сарбозони Рум кушта шуд. Пас, ба василаи Рум — «қурбонии ҳаррӯза бардошта шуд», ва «ҷои маъбади Ў» аз ҷониби Титус, як сарлашқари румӣ, вақте ки ӯ шаҳри Уршалим ва маъбади Худоро, ки «мақдас»-ро дар бар мегирифт, вайрон кард, сарнагун карда шуд. Дар ин ҷо иҷрои эълони пайғамбаронаи Масеҳ оғоз ёфт: «Ва онҳо аз дами шамшер хоҳанд афтод ва ба асорат ба ҳамаи халқҳо бурда хоҳанд шуд, ва Уршалим аз ҷониби ғайрияхудиён поймол хоҳад шуд, ТО ЗАМОНҲОИ ҒАЙРИЯХУДИЁН БА КАМОЛ БИРАСАНД». Луқо 21:24. Довуд Арнолд, Review and Herald, март 1850, ҷилди 1, шумораи 8.

Дар ин мақола Довуд Арнолд таълим медиҳад, ки «Ҳаррӯза» дар Китоби Дониёл рамзи муқаддасгоҳи яҳудиён дар Уршалим аст, ки аз ҷониби Руми бутпараст дар соли 70 милодӣ бардошта шуд.

Сентябри соли 1850 «Ҳаррӯза» — хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст

Пас, дар моҳи сентябри соли 1850, дар ҳамон сол — ва, ба таври зимнӣ, муҳаррири «Review and Herald» дар соли 1850 кист? Номи ӯ Чеймс Уайт аст.

Пас, Чеймс Уайт дар моҳи сентябри соли 1850 мақолае аз Крозйерро ба таъб мерасонад, ки таълим медиҳад, ки «Ҳамешагӣ» хизмати Масеҳро дар Осиёи Шоҳи Ифода мекунад.

Акнун, Ўеймс Уайт инро бевосита таълим намедихад, аммо мардум аз он ҷо чунин истинбот мекунанд ва мегӯянд, ки ӯ ҳаминро таълим медихад. Ва чаро ман инро мегӯям? Ман инро ба ҳамин сабаб мегӯям: Дар моҳи сентябри соли 1850, хоҳар Уайт мегӯяд, ки аз соли 1844 ба ин сӯ, назарҳои дигари марбут ба «Ҳамешагӣ» дар торикӣ пазируфта шудаанд ва дар пайи он ошуфтагӣ омадааст.

Ин ду назар [Арнолд ва Кросьер] он назари Пешқадамон нестанд, ки тибқи он «Ҳамешагӣ» бутпарастист.

Ва дар саҳифаи 7 шумо ду сархат аз мақолаи Крозьерро доред, ки дар он ҷо ӯ чунин хулоса мебарорад, ки «Ҳаррӯза» хизмати Масеҳ дар Мақдасгоҳ аст.

«—Ва макони Қудсгоҳи Ӯ сарнагун карда шуд»; Дониёл 8:11. Ин сарнагун кардан дар айёми қудрати Рум ва ба василаи он ба амал омад; бинобар ин, Қудсгоҳи ин матн на замин буд ва на Фаластин, зеро аввали хангоми суқут, зиёда аз 4,000 сол пеш, ва дувумӣ дар асорат, зиёда аз 700 сол пеш аз воқеаи ин оят, сарнагун гардида буд, ва ҳеҷ яке аз онҳо ба воситаи амалиёти Рум набуд.

«Мақдасе, ки фуру андохта шуд, аз онӣ Ӯст, ки Рум худро бар зидди Ӯ бузург намуд, яъне Баринси лашкар — Исои Масеҳ; ва Павлус таълим медихад, ки Мақдаси Ӯ дар осмон аст. Боз, Дониёл 11:30–31, —Зеро ки киштиҳои Киттим бар зидди ӯ хоҳанд омад; бинобар ин, ӯ ғамгин шуда, бармегардад ва ҳашм хоҳад гирифт (асои ҷазодиҳӣ) бар зидди аҳди муқаддас (масеҳият), ва чунин хоҳад кард; ҳатто баргашта, бо онҳое, ки аҳди муқаддасро тарк мекунанд (коҳинон ва усқуфон), ҳамфикр хоҳад шуд. Ва қувваҳо (шаҳрвандӣ ва динӣ) аз ҷониби ӯ бархоста, ва онҳо (Рум ва онҳое, ки аҳди муқаддасро тарк мекунанд) Мақдаси қувватро палид хоҳанд кард.» Ин чӣ буд, ки Рум ва расулони масеҳият бояд якҷоя палид мекарданд? Ин иттиҳод бар зидди —аҳди муқаддас— ташкил ёфта буд, ва он Мақдаси ҳамон аҳд буд, ки онҳо палид карданд; ва ин корро онҳо метавонистанд ҳамон тавре ки номи Худоро палид мекунанд; Ирмиё 34:16; Ҳизқиёл 20; Малакӣ 1:7. Ин ҳамон буд, ки исми Ӯро ҳаром ё куфр гуфтан. Ба ҳамин маъно ин ҳайвони —сиёсӣ-динӣ— Мақдасро палид кард, (Ваҳй 13:6), ва онро аз ҷои он дар осмон фуру андохт, (Забури 102:19; Ирмиё 17:12; Ибриён 8:1–2) вақте ки онҳо Румро шаҳри муқаддас номиданд, (Ваҳй 21:2) ва Попро дар он ҷо бо унвонҳои —Худованд Худо Поп—, —Падари Муқаддас—, —Сардори Калисо— ва ғайра барқарор карданд, ва дар он ҷо, дар —маъбади Худо—и соҳтаву қалбакӣ, ӯ даъво мекунад, ки он чиро ба ҷо меоварад, ки Исо воқеан дар Мақдаси Худ анҷом медихад; 2 Таслӯникиён 2:1–8. Мақдас поймол гардидааст (Дониёл 8:13), ҳамон тавре ки Писари Худо поймол гардидааст. (Ибриён 10:29.)» O. R. L. Crosier, —The Sanctuary, Review and Herald, September, 1850.

Мантиқи Ўеймс Уайт

Агар Ўеймс Уайт беҳтар медонист, пас чаро ин мақоларо ба табъ расонд? Сабаби он «Мантиқи Ўеймс Уайт» аст, ки дар ёддоштҳои шумо омадааст.

Аввалин чизе, ки баъд аз Ноумедӣ ба ҷоп расид, «A Word to the Little Flock» ном дорад, ва он се нафаре, ки муаллифони он нашрия буданд, Яъқуб Уайт, Эллен Уайт ва Юсуф Бейтс

буданд. Аввалин чизе, ки баъд аз 22 октябри соли 1844 аз ҷониби онҳое, ки дар он роҳ пеш мерафтанд, ба ҷоп расид, ҳамин мақола буд; ва дар ин мақола Хоҳар Уайт назари Крозьерро тасдиқ мекунад — на назари ӯро дар бораи «Daily», балки назари ӯро дар бораи он ки Масеҳ аз Ҷои Муқаддас ба Ҷои Қудси Қудсҳо мегузарад.

Аҳамият диҳед, ин Хоҳар Уайт аст. Аз ҳамин сабаб Ҷеймс Уайт омода буд мақолаи Крозьерро ба ҷоп расонад; дар он гуфта мешавад,

«Ман бовар дорам, ки Қудсгоҳе, ки дар анҷоми 2300 рӯз бояд пок карда шавад, Ҳайкали Ерусалими Нав аст, ки Масеҳ хизмати онро ба ҷо меорад».—ин сухани Эллен Уайт аст—«Худованд дар рӯйё, зиёда аз як сол пеш, ба ман нишон дод, ки бародар Кроузиер дар бораи покшавии Қудсгоҳ ва ғайра, нури ҳақиқӣ дошт; ва иродаи Ӯ ин буд, ки бародар К. он назареро, ки дар Day-Star, Extra, 7 феввали 1846, ба мо пешниҳод карда буд, ба таври хаттӣ баён намояд. Ман аз ҷониби Худованд худро қомилан вақолатдор меҳисобам, ки он шумораи Extra-ро ба ҳар як муқаддас тавсия намоям.

«Ман дуо мекунам, ки ин сатрҳо барои шумо ва ҳамаи он фарзандони азизе, ки онҳоро хоҳанд хонд, баракате гарданд». A Word to the Little Flock, May 12, 1847.

Пас, одамон ҳатто то ба имрӯз, баъзе аз муаррихони муосир дар адвентизм мегӯянд: «Ба он ҷо нигаред. Эллен Уайт мақолаи Кроузерро ба таври қуллӣ тасдиқ мекунад; ва бинобар ин, он чи Кроузер дар бораи “Ҳамешагӣ” гуфтааст, яъне ки он хизмати Масеҳ дар Осмонгоҳ аст, ҳатман дуруст мебошад». Ва вақте ки онҳо чунин мегӯянд, таърихро таҳриф мекунад; зеро мақолаи Кроузер аз ҳашт бахш иборат буд ва аз ҳамон оғоз адвентистон дарк мекарданд, ки ҷаҳортои он бахшҳо зулмоти қомил буданд ва онҳо ҳеҷ гоҳ, ҳаргиз, ҳаргиз дар адвентизм бознашр нашудаанд.

Масалан, яке аз мавқеъҳои ӯ дар он мақола ин буд, ки вақте Исо бозмегардад, ҳазор соли озоиштагӣ хоҳад буд. Адвентистон ба ин бовар надоранд ва ҳеҷ гоҳ ҳам нашоштаанд. Он фаҳмиш фаҳмише аст, ки Вилиям Миллер онро рад карда буд ва ҳамин воқеаи Вилиям Миллерро дар роҳи дурусти дарки ҳақиқат қарор медиҳад. Он таълим яке аз таълимотест, ки бевосита муқобили фаҳмиши миллерӣ мебошад.

Пас, вақте ки Крозьер бо ин мақолаи ҳаштқисмӣ баромад мекунад, онҳо аз ҳамон ибтидо медонанд, ки ҷор қисми он қобили бозҷоп нест.

Аммо, Ҷеймс Уайт он қисматеро ҷоп мекунад, ки дар он Крозиер ба хулоса меояд, ки «Daily» хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст; аммо ӯ танҳо ҳамон ҷор қисматро бозҷоп хоҳад кард. Ӯ он ҷаҳор қисми дигарашро бозҷоп нахоҳад кард. Аммо, барои он ки Ҷеймс Уайт он ҷор қисми Крозиерро бозҷоп кунад, ӯ бояд онро дар ду шумора ҷоп намояд. Ӯ маҷбур шуд дар моҳи сентябри соли 1850 онро ду бор ҷоп кунад.

Дар шумораи Review and Herald-и ӯ дар моҳи сентябри соли 1850 ҷойи қофӣ набуд; бинобар ин, ӯ дар моҳи сентябри соли 1850 ду шумораи Review and Herald-ро ба таъри расонд, то тавонад тамоми мақолаи Крозиерро дар бораи он ки Масеҳ аз Ҷои Муқаддас ба Ҷои Аз Ҳама Муқаддас мегузарад, нашр намояд.

Акнун шумо аз гуфтаҳои Жерард Дамстеет мушоҳида хоҳед кард, ки ӯ чунин арзёбии таърихи пеш меорад: адвентистҳо ҳамеша медонистанд, ки дар мақолаҳои Крозье қисматҳои вучуд доштанд, ки нодуруст буданд ва онҳоро дубора ба нашр расонидан мумкин набуд.

«Ў [Эллен Хармон] гуфт: —Худованд зиёда аз як сол пеш дар рӯй ба ман нишон дод, ки бародар Крозьер дар бораи поксоии Қудсгоҳ ва ғайра нури ҳақиқӣ дошт; ва ин иродаи Ў буд, ки бародар К. он назареро, ки ба мо дар Day Star Extra, 7 феввали 1846, пешниҳод кард, ба навишт дарорад. Ман аз ҷониби Худованд худро қомилан соҳибхотир медонам, ки он Extra-ро ба ҳар як муқаддас тавсия диҳам» (Нома. Э. Г. Уайт ба Кёртис, Word to the Little Flock, 12). Адвентистони рӯзи ҳафтум одатан ин изҳоротро чунин тафсир кардаанд, ки пешниҳоди Крозьер аз иштибоҳҳо ҳолӣ набуданд, аммо далеловарии асосии типологии ӯ дуруст буд. Бознашрҳои ин мақола он ҷанбаҳои, ки онҳо носатҳеҷ меҳисобиданд, ҳазф карда буданд». P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Ҳаргиз натавонист ҳуҷҷати муқаммалӣ ӯро бознашр кунад

Акнун, дар саҳифаи баъдӣ шумо В. А. Спайсерро мебинед, ки ба ҳамин чиз шаҳодат медиҳад: онҳо ҳамеша медонистанд, ки дар мақолаҳои Крозиер хато вучуд дошт, ва он чор бахшро ҳаргиз дубора ҷоп накарданд.

«Бо афсӯс бояд гуфт, ки Крозиери ҷавон фақат муддати бисёр кӯтоҳе дар нури ҳақиқати Шанбе роҳ мерафт. Баъдтар ӯ таълимоти муқаддасгоҳро, ки худ дар барқарор сохтани он ёрӣ расонда буд, рад кард. Бародарони пешқадами мо шарҳи ӯро дар бораи муқаддасгоҳ ҷандин бор дар нашрияҳои аввали худ бознашр карданд, вале ҳеҷ гоҳ натавонистанд санади пурраи ӯро аз нав ҷоп намоянд. Зеро ӯ дар он ба шарҳи муқаддасгоҳ баъзе андешаҳои дар бораи асри оянда — ҳазорсолаи замони, бо асри пурҷалоле бар рӯи ин замин ҳангоми Омадани Дуюм, — илова карда буд. Ин чизҳоро бародарони мо ҳамеша ҳазф мекарданд. Ин таълимот дар бораи асри оянда дар он рӯзҳо ҳама ҷо паҳн буд. Ин ақида ҳаргиз бо паёми муайяни омадани Масеҳ мувофиқат намекард; ва, бешак, ҳамин ҳамирмои гумроҳӣ ба дур шудани ҷавонон аз ҳақиқатҳои Шанбе ва муқаддасгоҳ мусоидат намуд. Ў ба зудӣ ба муҳолифати талҳи ҳаракати аввали мо рӯй овард». W. A. Spicer, Review and Herald, December 14, 1939

Мақсад ин аст, ки имрӯз касоне ҳастанд, ки тасдиқи Хоҳар Уайтро нисбат ба мақолаи Кроузер дар A Word to the Little Flock мегиранд,—афроди мисли Ҳайди Ҳайкс, Ҳайди Ҳайкс бо китоби аҳмақонаи худ дар бораи он ки «Daily» хизмати Масеҳ дар қудсгоҳ мебошад. Ин яке аз далелҳои ӯст.

Одамоне, ки чунин мекунад, ба воқеиятҳои таърихӣ безътиной менамоянд. Онҳо ҳеҷ гоҳ наметавонистанд ҳамаи мақолаҳои Крозиерро аз нав ба таъб расонанд. Ва исрор варзидан бар он ки тасдиқи Эллен Уайт дар A Word to the Little Flock тасдиқи қуллии мавқеи Крозиер аст, ба он монанд аст, ки исрор шавад адвентистон бовар доранд, ки ҳазор соли сулҳ фаро хоҳад расид. Ин далели аблаҳона аст.

Ин таърифи таърих аст, ва он барои фиреб додани мардум ва ба вучуд овардани ошуфтагӣ ва торикӣ анҷом дода мешавад.

Пас, шумо ду таърихнигор доред: Спайсер, ки вафот кардааст, ва Дамстигт, ки ҳанӯз зинда аст; аммо ман ба шумо кафолат медиҳам, ки на Спайсер ва на Дамстигт, ҳеч яке аз онҳо, бо он чи ман пешниҳод менамоям, бо ман мувофиқат намекарданд. Хуб, онҳо мувофиқат намекарданд. Пас, шумо ду таърихнигори мухолиф доред, ки бо он чи ман ба шумо мегӯям, ҳамфикранд. Барои он ки тасдиқи Эллен Уайт нисбат ба мақолаи Крозиер чунин фаҳмида шавад, ки ҳар чизи дар он буда комил буд, ҳеч гуна асоснокӣ умуман вучуд надорад.

Шарҳи Адвентистӣ — Ҷилди 1, Оберн, Нью-Йорк, Шумораи 3

Шарҳи Адвентистӣ — Ҷилди 1, Аубурн, Нью-Йорк, Шумораи 4

Шарҳи Адвентистӣ — Ҷилди 1, Оберн, Нью-Йорк, Шумораи махсус

Вақте ки Ҷеймс Уайт дар моҳи сентябри соли 1850 ба чопи мақолаи Крозиер дар The Review and Herald оғоз кард, он Ҷилди 1, Шумораи 3 буд.

Аммо ӯ натавонист ҳамаи онро дар Ҷилди 1, Шумораи 3 ҷой диҳад; бинобар ин, ӯ мақоларо дар Ҷилди 1-и The Review and Herald, Шумораи 4, ба анҷом расонд. Ва ӯ инро кай анҷом дод? Дар моҳи сентябри соли 1850.

Пас, дар моҳи сентябри соли 1850 чӣ рӯй дод? Хоҳар Уайт рӯёе дошт, ки мегӯяд: «23 сентябри соли 1850 Худованд ба ман нишон дод Вақте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама дар фаҳмиши дурусти «Daily» муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар миёни ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва ошуфтагӣ дар пайи он омад. The Review and Herald, ноябри 1850.»

Шавҳари ӯ кӣ буд? Ӯ муҳаррири нашрияи The Review and Herald буд.

Пас, ӯ чӣ кор кард, вақте ки ҳамсараш гуфт: «Оё медонӣ, ки Худованд ҳозир ба ман чӣ гуфт, Ҷеймс? Ба ман гуфта шуд, ки мо набояд назарихоро дар бораи “Доимӣ” пеш орем, ки ба фаҳмиши Пешравон мухолифат мекунамд, ки “Доимӣ” бутпарастист, зеро ин торикӣ ва сардагумиро меоварад.»

Пас, Ҷеймс Уайт чӣ кор кард? Дар моҳи сентябри соли 1850 ӯ боз як шумораи дигар аз Review and Herald-ро ба таъриф расонд, се шумора дар як моҳ. Он Volume 1, Special Edition ном дорад.

Ва ӯ чӣ кор кард? Вай мақолаи Крозьерро аз нав ҷоп кард ва он чиро, ки Крозьер дар бораи «Ҳамешагӣ» гуфта буд, хориҷ намуд!

Эй бародарону хоҳарон, ин далели таърихист, ки Яъқуб ва Эллен Уайт дарк мекарданд, ки назари Крозьер дар бораи «Доимӣ» нодуруст буд ва он торикӣ ва ошуфтагиро ба миён овард.

Ва назари Кросьер дар бораи «Ҳаррӯза» чӣ буд? Ин хизмати Масеҳ дар Мақдас буд.

Пас, дар «Навиштаҳои Аввал», саҳифаи 74, вақте ки ӯ мегӯяд: «23 сентябр, Худованд ба ман нишон дод, ки миллериён дар бораи Ҳамешагӣ фаҳмиши дуруст доштанд», далели таърихӣ ин аст, ки миллериён мефаҳмиданд—

Акнун, эй бародарон ва хоҳарон, бародарон ва хоҳарон, ин ҳақиқатро аз даст надихед: Ин чист: сентябри соли 1850 ба Хоҳар Уайт нишон дода мешавад, ки аз соли 1844 инҷониб назарҳои дигари марбут ба «Ҳаррӯза» пазируфта шудаанд; майи соли 1850, Арнолд «Ҳаррӯза»-ро ҳамчун маъбади яҳудӣ пешниҳод мекунад; сентябри соли 1850, қисми 1 аз 2 мақолаи Крозиер ба нашр мерасад, бо дарбаргирии пешниҳоди ӯ дар бораи «Ҳаррӯза» ҳамчун хизмати Масеҳ дар маъбад; сентябри соли 1850, қисми 2 аз 2 мақолаи Крозиер ба нашр мерасад; сентябри соли 1850, мақолаи Крозиер бознашр мешавад, вале назари ӯ дар бораи «Ҳаррӯза» бардошта шудааст? Чӣ рух дода истодааст?

Мо ҳамон солро мебинем, ки ин Чадвали 1850 таҳия шудааст, ва ин Чадвал дар бораи «Доимӣ» чӣ мегӯяд? «Ҳуқмронии бутпарастӣ ё ДОИМӢ бардошта шуд. Дон. 11:31 508.»

Эллен Уайт медонист, ки мавқеи онҳое, ки дар бораи «ҳамовози Соати Доварӣ» нисбат ба «Ҳамешагӣ» чӣ буд. Вақте ки ӯ мегӯяд, ки онҳо назари дуруст доштанд, ӯ медонист, ки назари дуруст ин буд, ки он гирифта шудани ҳуқмронии бутпарастиро ифода мекард; «Ҳамешагӣ» бутпарастиро ифода менамуд.

Ва дар ин сол, 1850, сабти таърихӣ исбот мекунад, ки ӯ ва шавҳараш таълимеро рад карданд, ки бар тибқи он «Доимӣ» хизмати Масеҳро дар Қудсгоҳ ифода мекунад; ин ҳамон таълимест, ки Пажӯҳишгоҳи Таҳқиқоти Китоби Муқаддаси Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум онро ҷонибдорӣ мекунад. Ин ҳамон таълимест, ки хизматҳои худтаъминкунанда, монанди Heartland ва Steps to Life, аз он пуштибонӣ мекунанд. Ин ҳамон таълимест, ки торикӣ ва ошуфтагиро меоварад.

Акнун, ба ин нукта дар бораи Чарти 1850 таваҷҷӯҳ кунед. Ин ба моҳи ноябри соли 1850 тааллуқ дорад. Ин ҳамон моҳест, ки ӯ он рӯёро мебинад, ки онро сабт мекунад ва он дар ниҳоят дар қараёни таҳаввулотии соли 1851 мегузарад ва сипас дар соли 1882 дар китоби «Навиштаҳои Аввал» ҷой мегирад, маҳз дар ҳамин моҳ, маҳз дар ҳамин моҳ, дар моҳи ноябри соли 1850. Дар он гуфта мешавад,

«Рӯзи душанбе мо ба Дорчестер, ки дар он ҷо бародари азизи мо Николс ва аҳли оилаи ӯ зиндагӣ мекунанд, бозгаштем.»

Дар ҳамин ҷо [бо ишора ба Чадвали соли 1850, кунҷи болоии рост], «Нашркардаи Отис Николс, Дорчестер, Массачусетс». Хуб? Ё дар бораи ҳамин сухан меронад, дуруст? Оё шумо онро мебинед, ин Чадвалро?

—«Дар он шаб Худо ба ман рӯёи бисёр ҷолибе дод, ки қисми зиёди онро шумо дар ин навишта хоҳед дид. Худо зарурати таҳияи кардани чадвалеро ба ман нишон дод. Ман дидам, ки он лозим буд ва ҳақиқате ки бар лавҳаҳо равшан нишон дода шавад, таъсири зиёд хоҳад расонд ва боис хоҳад шуд, ки ҷонҳо ба шинохти ҳақиқат биёянд». Manuscript Releases, number 15, 210 November, 1850.

Ў дар хонаи Николс дар Дорчестер рӯёе дид — ҳамаи ин дар ҳамин Нақша аст — ва гуфт: «Ба шумо лозим аст, ки нақшае таҳия кунед».

Ва ӯ дар бораи чадвал чӣ мегӯяд? Ў онро чӣ гуна тавсиф мекунад?

Ба Ҳабаккук 2 равед: «Ман зарурати нашр кардани як чадвалро дидам» — ва он чӣ кор мекард? Он зарур буд, «то ки ҳақиқат бар рӯи чадвалҳо ба таври равшан баён гардад». Ҳабаккук 2, ояти 2, мегӯяд: «Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: Руъёро бинавис ва онро бар рӯи чадвалҳо равшан гардон, . . . » Ў мегӯяд, ки ин Чадвали Оттис Николс аз соли 1850, ки дар Дорчестер, Массачусетс, чоп шудааст, иҷрои пешгӯии Ҳабаккук аст, ҳамоно тавре ки ӯ дар «Муборизаи Бузург» мегӯяд, ки Чадвали соли 1843 иҷрои пешгӯии Ҳабаккук мебошад.

Хуб, оё шумо инро мебинед? Оё мебинед, ки вай ин рӯёро кай гирифт? Ҳамоно замоне ки ин воқеа ҷараён дошт: «23 сентябр, Худованд ба ман нишон дод . . . ки таълими “Доимӣ” ҳамчун хизмати Масеҳи Муқаддасгоҳ торикӣ ва сардаргумиро ба миён меорад», ва шавҳараш феврал мақоларо аз нав чоп кард ва он ду банди онро хориҷ намуд. Он дигар ҳеҷ гоҳ дар адвентизм то соли 1931 аз нав чоп нашуд, вақте ки Вилли Уайт онро аз нав чоп кард; ва, ҳангоме ки ӯ чунин кард, дар ҳуди ҳамоно рисолае, ки чоп намуд, шохидии дурӯғине ҷой дошт. Инро метавон исбот кард.

Акнун ман мехоҳам дар ин ҷо барои шумо чизеро бихонам, иқтибоси дарозтареро, дар бораи ҳамин айёми замон. Ин аз 27 ноябри соли 1850 аст.

«Ман муддате навиштан ба шуморо ба таъхир андохтам. Акнун сабабҳои худро баён хоҳам кард. Аввалан, ман ҳафтаҳо пас аз он ки номаи меҳру пазируфтаи Хоҳар Арабелларо дарёфт кардам, барои навиштан фурсате надоштам; вагарна, тибқи хоҳиши ӯ, ба он дар давоми ду ҳафта ҷавоб медодам. Нома ба ман бисёр писанд омад. Ҳамаи мо ба ин нома тавачҷуҳ доштем ва умед дорем, ки таъхири ман шуморо аз ҷавоб додан ба ин нома ҳарчи зудтар пас аз хондани он бознахоҳад дошт, ва дафъаи оянда ман ин қадар дер интизор нахоҳам шуд.»

Саломатии Ҷеймс ва ман ҳоло бисёр хуб аст. Хонаи мо дар Париж, дар назди бародар Эндрюс, дар чанд қадामी идораи почта ва чопхона ҷойгир аст. Мо андаке вақт дар ин ҷо хоҳем монд. Ин оила бисёр меҳрубон аст, вале хеле камбағал. Ҳар чизе ки доранд, дар ин ҷо озодона дар ихтиёри мост. Мо дуруст намеҳисобем, ки дар вақти будубоши худ дар ин ҷо бар дӯши онҳо хароҷоте бор кунем. Ман бисёр мехоҳам ҳамаи шуморо ва хоҳари азиз Горҳамро бубинам.

«Конфронси мо дар Топшам яке аз амиқтарин аҳаммиятҳо дошт. Бисту ҳашт нафар ҳозир буданд; ҳама дар маҷлис иштирок карданд.

Рӯзи якшанбе қуввати Худо бар мо мисли шамоли саҳти тундвас нозил шуд. Ҳама бар пойҳои худ бархоста, Худоро бо овози баланд ҳамду сано гуфтанд; он чизе монанди он буд, ки ҳангоми гузоштани таҳкурсии хонаи Худо ба амал омада буд. Овози гирияро аз овози шодӣ наметавонистанд фарқ кунанд. Он вақти зафармандонае буд; ҳама қувват ёфта, тозаҷон шуданд. Ман ҳаргиз пеш аз он чунин вақти пурқувватро надида будам.

«Конфронси навбатии мо дар Фэйрхейвен буд. Бародар Бейтс ва ҳамсараш ҳозир буданд. Ин маҷлиси бисёр хубе буд. Ҳангоми бозгашти мо ба хонаи бародар Николс, Худованд ба ман рӯйе ато кард ва ба ман нишон дод, ки ҳақиқат бояд бар рӯи лавҳаҳо равшан баён карда шавад, ва ин, ба воситаи паёмҳои се ғаришта, бисёронро водор хоҳад кард, ки ба ҷониби ҳақиқат қарор гиранд, дар ҳоле ки он ду паёми аввал бар рӯи лавҳаҳо равшан баён карда мешаванд».

Ин ҳамон ҷо, дар поёни ҳамин ҷо қарор дорад, [бо ишора ба гӯшаи поёнии чапи Нақшаи 1850]. Хуб? Онҳо дар ҳамин Нақша ҳастанд, он чиро ки ӯ дар бораи он сухан мегӯяд.

—«Ман низ дидам, ки нашр шудани ин варақа ҳамон қадар зарур аст, ки рафтани паёмрасонон; зеро паёмрасонон ба варақае ниёз доранд, то онро бо худ баранд, ки ҳақиқати ҳозираро дар бар гирад, то ба дасти онҳое, ки мешунаванд, бисупоранд; ва он гоҳ ҳақиқат аз хотир намеравад; ва варақа ба ҷойҳое хоҳад рафт, ки паёмрасонон наметавонанд бираванд. Чизҳои дигари низ дидам, ки дар варақа зоҳир хоҳанд шуд.»

«Ҳамаи шумо чӣ гуна аҳвол доред? Оё ҳамаи шумо барои ҳаёти ҷовидонӣ талош мекунед? Ман бисёр, бисёр мецоҳам шуморо бубинам ва гумон дорам, ки ба зудӣ хоҳам дид. Ҳоло вақти омодагӣ аст ва ман умедворам, ки ҳамаи мо кори худро барои абадиёт ба таври устувор анҷом хоҳем дод. Вақт бисёр кӯтоҳ менамояд, ва он чи мекунем, бояд зуд анҷом диҳем.»

«20 ноябр, як ҳафта пеш, Бародар Ҳенри Николс ва ман ба Топшам рафтем. Рӯзи панҷшанбе [21 ноябр], мо нав аз сари дастархони нисфирӯзӣ бархоста будем, ки яке аз фарзандони Бародар Фой даромада гуфт, ки модарашон беҳуш аст. Мо шитобон аз рӯдхона гузашта, як мил роҳро тай карда рафтем ва Хохари азизи мо Фойро дар ҳоли ҷон додан ёфтем. Андӯхи ман бисёр бузург буд, зеро дидам, ки ӯ маро намешиносад. Ё муддати дароз дар ранҷи саҳт монд, то миёни соатҳои се ва чор, ва он гоҳ нафаси охиринашро кашид. Ё шавҳар ва се фарзандро гузошт, то бар талафоти худ мотам гиранд.»

Субҳи чумъа [22 ноябр], бародари Ҳенри ба Париж омад, то ки Яъқуб ӯро тарошад ва ӯ дар маросими дафн иштирок намояд. Мо вақти бисёр ҷиддӣ ва пурмуҳтаво гузаронидем. Худованд моро тарк накард, балки Рӯҳи Худо бар мо қарор дод. Рӯзҳои охири хоҳар Фой, беш аз ҳар вақти дигар, рӯхонитарин ва бехтарин рӯзҳои ӯ буданд. Бародари Фой аз ин тасалли дорад, ки ӯ ҳамчун масеҳӣ даргузашт. Ё худро хуб нигоҳ медорад. Худо ба ӯ файз медиҳад, то ин мусибатро таҳаммул намояд. Оҳ, чӣ некӯст, ки кас дар Худо умеди дошта бошад, ки дар ҳамаи манзараҳои озмоиш ва мусибат устувор нигоҳ дорад. Ҳамди Худо барои умед, барои умеди нек. Шумо, ҳар яке аз шумо, барои умеди худ чӣ медодед?

Имонро маҳкам нигоҳ доред. Дар Худо қавӣ бошед ва бар бозуи абадии Ё таъя кунед. Он ҳаргиз шуморо ноумед нахоҳад кард, балки дар зери ҳар мусибат шуморо бардошта хоҳад дошт. Умедворам, ки ҳамаи шумо дар ҳақиқат торафт кавитар ва кавитар хоҳед шуд. Сустӣ накунад, балки роҳи худро сӯи подшоҳӣ пеш гиред. —

Ҳоло оғоз мекунем. Ин аст он чи мецоҳам шумо бубинед.

—«Як ҳафта пеш, шанбеи гузашта, мо маҷлиси бисёр ҷолибе доштем. Бародар Хюит аз Дед-Ривер дар он ҷо ҳузур дошт. Ў бо паёме омад, ки мазмунаш чунин буд: нобудии шарирон ва хоби мурдагон дар дохили дари баста амри макруҳест, ки зане Изобал, набия, онро ворид кардааст; ва ӯ бовар дошт, ки ман ҳамон зан, Изобал, ҳастам».

Хуб? Бародар Ҳевит мегӯяд, ки Эллен Уайт Изобал аст ва ӯ се иштибоҳро ворид кардааст.

—Ба ӯ дар бораи баъзе аз хатоҳои пешинааш гуфтем, ки 1335 рӯз ба анҷом расидаанд, ва низ дар бораи хатоҳои сершумори дигараш. Ин танҳо таъсири андаке дошт. Торикии ӯ бар маҷлис эҳсос мешуд ва онро кашол меод.

Акнун меҳоҳам, ки инро бубинед. Ман дар бораи ин банди матн чизе дорам, ки меҳоҳам, агар тавонед, онро пайгирӣ кунед.

Агар шумо ҳеҷ гоҳ бо онҳое дар Адвентизм сару кор дошта бошед, ки пешгӯии замонҳоро дар охири ҷаҳон аз нав татбиқ мекунанд, онҳо танҳо се иқтибос доранд, ки истифода мебаранд — албатта, онҳо иқтибосҳои зиёде истифода мекунанд, аммо се иқтибоси асосӣ ҳаст, ки ба онҳо таъя мекунанд. Ин яке аз онҳост; зеро онҳо ба он ҷо муроҷиат карда мегӯянд: «Мо ба ӯ дар бораи баъзе аз иштибоҳҳои пешинааш гуфтем», ва онҳо даъво хоҳанд кард, ки вақте ӯ мегӯяд «ки 1335 рӯз ба анҷом расида буданд», ин яке аз иштибоҳҳои ӯ будааст. Оё мебинед, ки чӣ гуна метавон он сохтмони дастуриро каме қатъ тоб дод: «Мо ба ӯ дар бораи баъзе аз иштибоҳҳои пешинааш гуфтем? Мо ҳамчунин ба ӯ гуфтем, ки 1335 рӯз ба анҷом расида буданд»; аммо таъйингузори вақт мегӯянд, ки мо ба ӯ дар бораи баъзе аз иштибоҳҳои пешинааш гуфтем ва яке аз он иштибоҳҳо ин буд, ки ту таълим медиҳӣ, ки 1335 рӯз ба анҷом расидааст, ва ин иштибоҳ аст. Пас, метавон онро ба ҳар ду тарз қатъ дод.

Бори аввале ки ман бо Ючин Прюитт рӯ ба рӯ муқобила кардам, дар Оклахома буд, ва ӯ баҳс мекард, ки Таърихи Миллерӣ дар охири ҷаҳон такрор намешавад, ва ман ба ӯ аз Рӯҳи Нубувват чанд иқтибос додам.

Ва ӯ мегӯяд: «Чефф, ту медонӣ, ки Эллен Уайт нависандаи бепарво буд».

Ва ман гуфтам: «Чӣ маъно доред?»

Ва ӯ ба ин иқтибос муроҷиат кард. Ў мегӯяд, ки ин иқтибос собит мекунад, ки вай нависандаи бепарво аст; зеро вай медонад, ки ман медонам, ки таъинкунадагони вақт метавонанд ин иқтибосро, агар бихоҳанд, таҳриф кунанд.

Акнун, он ки қоёе мисли Уошито чунин таъсире дорад, ки ба донишҷӯёни худ меомӯзонад, ки Эллен Уайт нависандаи беэҳтиёт аст, як масъала аст; аммо, оё вай дар ин ҷо нависандаи беэҳтиёт аст?

—«Ман ҳис кардам, ки бояд чанд суҳан бигӯям. Ба исми Исо бархостам, ва дар тақрибан панҷ дақиқа маҷлис дигаргун шуд. Ҳама инро дар ҳамон як лаҳза эҳсос карданд. Ҳар чехра равшан гардид. Ҳузури Худо қоёро пур кард. Бародар Хьюит ба зону афтод ва ба гиря кардану дуо гуфтан оғоз намуд. Ман дар рӯёи гирифта шудам ва бисёр чизҳоро дидам, ки онҳоро наметавонам бинависам. Ин бар Бародар Хьюит таъсири бузурге расонд. Ў иқрор

кард, ки ин аз ҷониби Худост, ва то ба хок фурӯтан гардид. Ў аз ҳамон маҷлис то ҳоло пайваста менависад, ва ҳоло аз ҳамон миз менависад ва аз ҳамаи хатоҳои худ, ки пеш бурдааст, даст мекашад. Ман бовар дорам, ки Худо ўро боло меоварад, ва агар Худо ба воситаи ў амал кунад, ў барои кори нек муносиб аст.

«Ба хоҳари азиз Горҳам муҳаббати бисёр расонед. Ба ў бигӯед, ки қавӣ бошад. Худо бо ўст ва Ў ўро тарк нахоҳад кард. Ба ҳамаи шумо муҳаббати бисёр. Умедворам, ки кӯдакон хоболуд нахоҳанд шуд, балки ба ростӣ таваҷҷуҳ хоҳанд дошт ва бо чидду ҷаҳд хоҳанд кӯшид, ки даъват ва баргузида шудани худро устувор гардонанд. Нависед, хатман нависед, ва мисли ман амал накунад. Ман шуморо дӯст медорам, ҳамаи шуморо. Нависед».

Manuscript Releases, ҷилди 16, 206–209. Аз Париж, Мэн, 27 ноябри соли 1850 навишта шудааст.

Эй бародарон ва хоҳарон, заминаи таърихи ин чист; вай инро дар кучо менависад? Вай инро соли 1850, дар хонаи Бародар Николс менависад.

Дар ин давраи вақт, Худованд чӣ кор мекунад? Ў нишон медиҳад, ки Пайравони аввалин назари дуруст дар бораи «Ҳамешагӣ»-ро доранд, ва ў бо он масъала машғул аст. Ў мегӯяд, ки хизмати Масеҳ дар Қудсгоҳ назари бардурӯғ дар бораи «Ҳамешагӣ» мебошад.

Дар ин таърих, ҳамин ҳуди таърих — на танҳо ҳамин ҳуди таърих ва на танҳо ҳуди ҳамон сол, балки ҳуди ҳамон моҳи соли ки ў рӯйёхо мегирад ва ин ҳақиқатро дар бораи мавқеи пешоҳангон нисбат ба «Ҳамешагӣ» равшан месозад, гуфта, ки онҳое ки нидои Соати Довариро доданд, назари дуруст дар бораи «Ҳамешагӣ» доштанд; ва дар ҳамон параграф ў мегӯяд: «Ман дидам, ки Ҷадвали 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд ва онро набояд тағйир дод, ва онҳое ки нидои Соати Довариро доданд, назари дуруст дар бораи “Ҳамешагӣ” доштанд».

Ва дар бораи қурбонии доимӣ дар ин Ҷадвали соли 1843 чӣ гуфта шудааст? Хуб, гуфта шудааст, ки он дар соли 508 милодӣ гирифта шуд; ва пас аз 1335 сол шуморо ба соли 1843 мерасонад ва он 1335 дар гузашта аст.

Оё тасаввур карда метавонед, ки айнан дар ҳамон моҳ, айнан дар ҳамон сол, вай ба бародар Ҳюит аз Дед Ривер мегуфт, ки он ханӯз дар оянда буд?

Хуб, ин таъйинкунадагони вақт, ин таъйинкунадагони вақт, ва ин одамоне ки бовар доранд, ки Хоҳар Уайт нависандаи бепарво аст. Таърих инро тасдиқ намекунад.

Пас, ман мехоҳам, ки шумо бубинед, ки дар иртибот бо «Ҳамарӯза», Эллен Уайт хатто 1335-ро низ дарк карда буд.

Эллен Уайт на «ежедневное» ҳамчун бутпарастӣ танҳо мӯҳри тасдиқи худро нагузошт; вай дарк мекард, ки он пешгӯии 1335-соларо оғоз кардааст, ки соли 1843 ба анҷом расид, ва вай ин мавқеъро дар назди омма бар зидди бародар Ҳюит аз Дед-Ривер ғимоя кард. Оё инро мебинед?

Ва дар ҳамон моҳ, ки вай мегӯяд, ки хизмати Масеҳи Масеҳ дар Маъбад, ҳамчун «Ҳамешагӣ», танҳо торикӣ ва ошуфтагиро меоварад; ва шавҳари ӯ, дар посух ба он рӯё, он таълимо аз Review and Herald хориҷ мекунад.

Дар ин ҷо, дар қайдҳои шумо, дар он ҷое ки навишта шудааст «Ҷадвали 1850», маҳз ҳамин тавр дар ҳамин ҷо навишта шудааст [ишора ба сутуни сеюм аз тарафи чап дар Ҷадвали 1850, ба матне, ки пас аз Исои бар салиб дар соли 31 милодӣ меояд]. Ман мехостам, ки шумо онро дар қайдҳои худ дошта бошед.

Дур аз Дониёл 11:31 508

Ва он гоҳ бар «Ҷадвали соли 1843» дар ҳамин ҷо [ишора ба сутуни миёна, дар зери Исо бар салиб дар соли 31 милодӣ]:

Бардошта шудани қурбонии ҳамагӯза. Дон. 12:11, 12

Хуб, инҳо ҳамин ду ҷадвал мебошанд.

Хоҳар Уайт дарк мекард, ки ин мардон назари дуруст доштанд, ва ӯ дарк мекард, ки он пешгӯии 1335-соларо, ки дар соли 1843 ба анҷом расид, оғоз намуд; ва ӯ дарк мекард, ки он барҳам дода шудани ҳукмронии бутпарастиро дар соли 508 ифода менамуд.

Дар зери ин ду ишора ба Ҷадвалҳо шумо боз як иқтибоси дигарро дар давраи замони Бародар Николс доред, ва ӯ мардумро барои сохтани ҷадвалҳои дигар сарзаниш мекунад, зеро осори тасвирии онҳо шайтонӣ аст; ҳол он ки ӯ мегӯяд, ки осори тасвирий бар ин ду Ҷадвал осмонӣ аст. Ӯ мегӯяд,

Ман дидам, ки кори тартиб додани ҷадвалҳо тамоман нодуруст буд. Он аз Бародари Родс сарчашма гирифт ва аз ҷониби Бародари Кейз пайравӣ карда шуд. Воситаҳо барои сохтани ҷадвалҳо ва офаридани тасвирҳои дағал, нафратангез, то ки фариштагон ва Исои пурчалолро намояндагӣ кунанд, сарф шудаанд. Ман дидам, ки чунин чизҳо ба Худо нохушоянд буданд. Ман дидам, ки Худо дар наشري ҷадвал аз ҷониби Бародари Николс буд.»

Кӣ дар наشري ин Ҷадвали соли 1850 буд? Худо!

—«Ман дидам, ки вучуд дошт» — чӣ? — «пешгӯии ин нақша дар Китоби Муқаддас, ва агар ин нақша барои қавми Худо муқаррар шуда бошад, агар он барои яке кофӣ бошад, барои дигаре низ ҳаст, ва агар яке ба нақшаи наве, ки дар андозаи калонтар кашида шудааст, ниёз дошта бошад, ҳама ба он ҳамон кадр ниёз доранд.

«Ман дидам, ки дар бародар Кейс як эҳсоси ноором, нороҳат, қонёнашуда ва носипосонае буд, ки ҷадвали дигареро мехост. Ман дидам, ки ин ҷадвалҳои тасвиршуда ба ҷамоат таъсири бад расонданд. Ин боис шуд, ки дар ҷамъомад рӯҳи сабук, бемағз ва истехзокорона ҳукмфармо гардад.»—

Акнун, ин ҳамон нуктаест, ки мехоҳам шумо онро бо тааммул баррасӣ кунед.

«Ман дидам, ки нақшаҳое, ки Худо фармуда буд, ҳатто бидуни шарҳ ҳам ба зехн таъсири мусоид мерасонданд.»

«Ман дидам, ки он ҷадвалҳо», ба шакли ҷамъ, «бо амри Худо тартиб дода шуда буданд»
Қадам ҷадвалҳо, ба шакли ҷамъ, бо амри Худо тартиб дода шуда буданд? Ин ду ҷадвал [ҷадвали 1843 ва ҷадвали 1850] бо амри Худо тартиб дода шуда буданд.

Ин ду Нақша иҷроиши Ҳабаққук 2 мебошанд.

—«Дар тасвири фариштагон бар рӯи ҷадвалҳо чизе сабук, дилписанд ва осмонӣ вучуд дорад. Зехн қариб ноаён ба сӯи Худо ва осмон раҳнамун мешавад. Аммо ҷадвалҳои дигаре, ки таҳия шудаанд, зехнро безор мегардонанд ва боис мешаванд, ки фикр бештар бар замин таваққуф кунад, на бар осмон. Суратҳое, ки фариштагонро муаррифӣ мекунанд, бештар ба арвоҳи палид монанданд, на ба мавҷудоти осмон. Ман дидам, ки ҷадвалҳо барои рӯзҳо ва ҳафтаҳо зехни Бародар Кейсро машғул карда буданд, дар ҳоле ки ӯ мебоист аз Худо ҳикмати осмониро меҷуст ва дар ғайзҳои Рӯҳ ва дар маърифати ростӣ меафзуд.

«Ба ман нишон дода шуд, ки агар маболиғе, ки барои баровардани ҷадвалҳо беҳуда сарф гардидааст, барои равшан пеш гузоштани ҳақиқат назди бародарон тавассути наشري рисолаҳо ва ғайра сарф мешуд, он бисёр неқӣ меовард ва ҷонхоро наҷот меод. Ба ман нишон дода шуд, ки кори ҷадвалсозӣ мисли таб паҳн шудааст». Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

1290 ва 1335 рӯз

Ман мақолае аз «Review and Herald»-и 28 январӣ соли 1858 дорам. Сабаби он ки ман онро дар ёддоштҳои шумо овардаам, ин аст, ки шумо мебинед, ки дар соли 1858 онҳо ҳанӯз ҳам таълим меоданд, ки «Daily» бутпарастист. Шумо онро дар маводи истинодии худ доред: ҳашт сол пас аз соли 1850 онҳо ҳанӯз ҳам мефаҳмиданд, ки «Daily» бутпарастист.

«ДИГАР як давраи муҳими нубувватӣ, ки бар он таълимоти Адвентистон бино ёфтааст, 1335 рӯзи Дониёл 12 мебошад, ки 1290 рӯз бо он ба андозае зич пайваست аст. Ин ду давра ба мо ба таври зерин муаррифӣ мешаванд:

«—Ва аз замоне ки қурбонии доимӣ бардошта шавад, ва макруҳи вайронкунанда барпо гардад, як ҳазору дусад навад рӯз хоҳад буд. Хушо касе ки мунтазир бимонад ва ба як ҳазору сесад сию панҷ рӯз бирасад. Аммо ту, то охир, роҳи худро бирав; зеро ту ором хоҳӣ гирифт ва дар охири айём дар қисми худ хоҳӣ истод». Дониёл 12:11–13.

«Дарҳол ин саволҳо ба миён меоянд: Оё метавон муайян кард, ки он воқеаҳо қадамҳоянд, ки ин давраҳо бояд аз онҳо ҳисоб карда шаванд; ва агар чунин бошад, оё метавон муайян кард, ки онҳо кай ба вуқӯъ пайваستاанд? Мо нахуст таҳқиқ мекунем: «ҳаррӯза» (қурбонӣ) ва «макруҳие, ки харобӣ меоварад», чист? Қобили мулоҳиза аст, ки калимаи «қурбонӣ» бо ҳарфҳои курсив оварда шудааст, ки нишон медиҳад он калимаи иловашуда аст. Ҳамин чиз дар дигар мавридҳои зикри он дар китоби Дониёл низ мушоҳида мешавад, яъне дар боби 11:31 ва 8:11–13. Биёед ба ин боби охирин ба таври кӯтоҳ мурочиат кунем. Дар ояти 13 дида

мешавад, ки ду навъи харобӣ ба назар оварда шудаанд: «ҳаррӯза» (харобӣ) ва «гуноҳи харобкунанда». Ин воқеиятро Ҷосайя Лич чунон равшан баён кардааст, ки беҳтар аз ин наметавонем, чуз он ки суханони ӯро иқтибос оварем:»

«—Қурбонии доимӣ хондани имрӯзаи матн аст; аммо дар асл ҳеҷ чизе монанди қурбонӣ дар матни асли ёфт намешавад. Инро ҳама тарафҳо эътироф мекунанд. Ин ҳошия ё тафсири аст, ки тарҷумонҳо бар он ниҳодаанд. Хониши дуруст чунин аст: «доимӣ ва гуноҳи вайронгарӣ»; «доимӣ» ва «гуноҳ» бо «ва» ба ҳам пайваستاанд — вайронгарии доимӣ ва гуноҳи вайронгарӣ. Инҳо ду қудрати вайронгар буданд, ки бояд Қудсгоҳ ва лашкарро вайрон мекарданд.»

Аз ин маълум мегардад, ки «ҳаррӯза» ба ҳеҷ вачҳ наметавонад ба ибодати яҳудиён, ки тибқи назари қадимтар ва бештар маъмул ба он нисбат дода шудааст, ишора дошта бошад; ва ин боз ҳам бештар аз он мулоҳиза равшан мегардад, ки агар ин давраҳо, хоҳ ба маънои асли ва хоҳ ба маънои рамзӣ гирифта шаванд, аз ҳар гуна бардоштани ин ибодат ҳисоб карда шаванд, онҳо моро умуман ба ҳеҷ ҳодисаи қобили зикре намерасонанд.

«Пас, “қурбонии доимӣ” ва “зишти вайронкунанда” ду қувваи харобкунанда мебошанд, ки мебоист калисоро зери фишор қарор диҳанд: оё метавонем муайян кунем, ки ин қувваҳо кадомҳоянд? Барои он ки ба ҳамон натиҷае бирасем, ки Вилиям Миллер ба он расидааст, фақат лозим аст, ки дар ин маврид усули истидлоли ӯро бипазирем. Ӯ мегӯяд:

«—Ман хонданро идома додам, ва ҳеҷ мавриди дигаре наёфтам, ки дар он [қурбонии доимӣ] ёд шуда бошад, чуз дар Дониёл. Сипас ман [бо кӯмаки як конкорданс] он калимаҳоро, ки бо он иртибот доштанд, гирифтам: —бардоштан; —ӯ қурбонии доимиро бармедорад; —аз вақте ки қурбонии доимӣ бардошта шавад; ва ғайра. Ман боз хонданро идома додам ва гумон кардам, ки бар ин матн ҳеҷ рӯшноие нахоҳам ёфт. Ниҳоят ба 2 Таслӯникиён 2:7, 8 расидам: —Зеро сирри шарорат аллакай амал мекунанд; фақат он касе ки ҳоло монев мешавад, монев хоҳад шуд, то даме ки аз миён бардошта шавад, ва он гоҳ он шарир ошкор хоҳад гардид. ва ғайра. Ва ҳангоме ки ба он матн расидам, о, ҳақиқат чӣ қадар равшан ва ҷалолomez намудор шуд! Ана, ин ҷост! Ин аст —қурбонии доимӣ! Хуб, акнун, Павлус аз —он касе ки ҳоло монев мешавад ё садд мегардад, чӣ маънӣ дорад? Аз —Одами Гуноҳ ва —шарир, Попизм дар назар аст. Хуб, пас он чӣ чизест, ки ба ошкор шудани Попизм монев мегардад? Албатта, он бутпарастист. Пас, —қурбонии доимӣ бояд маънои бутпарастиро дошта бошад».+

«Мо аз Дониёл 8 мебинем, ки ин шоҳи хурд аст, ки пас аз бузи нар, ё империяи Юнон, ба миён омад ва “қурбонии доимӣ”-ро аз миён мебардорад; ва он ягона қудратест, ки пас аз тақсим шудани подшоҳии Искандар то замоне, ки Қудсгоҳ дар анҷоми 2300 рӯз пок карда шавад, ба назар оварда мешавад. Мо пештар нишон дода будем, ки ин шоҳи хурд дар ҷойгоҳи дурусти худ Рум аст, ки ҳамчун як воҳид гирифта шудааст ва ба подшоҳии чоруми рӯёҳои дигари Дониёл мутобикат дорад. Акнун ин як воқеият аст, ки дар қудрати Рум аз бутпарастӣ ба папагарӣ тағйироте ба амал омад. Бутпарастӣ аз рӯзҳои подшоҳони Ашшур то замони табдил ёфтани он ба попгарой ҳамон “доимӣ” буд, ё чунон ки профессор Уайтинг тарҷума мекунанд, “вайронии доимӣ”, ки ба воситаи он

Шайтон бар зидди кори Яхува бархоста меистод. Дар коҳинони худ, қурбонгоҳҳои худ ва қурбонҳои худ он ба шакли левиёнии ибодати Яхува шабоҳат дошт; вале вақте ки шакли левиёни ҷойи худро ба шакли масеҳии ибодат дод, Шайтон низ, барои он ки тавонад ба кор муваффақона муқовимат кунад, бояд шакли муҳолифати худро тағйир медод; аз ин рӯ маъбадҳо, қурбонгоҳҳо ва пайкараҳои бутпарастӣ ба қуфрҳои попгарой таъмид дода шуданд.»

«Аммо дар нобувват гуфта шудааст, ки қурбонии доимӣ, яъне бутпарастӣ, муқаддасгоҳе дорад, ва ҷои муқаддасгоҳи он бояд сарнагун карда шавад. Ин ки муқаддасгоҳ бисёр вақт бо бутпарастӣ ва кофирӣ, ҳамчун макони ихлос ва ибодати он, пайваст аст, аз Навиштаҳои зер равшан мегардад: Ишаё 16:12; Омӯс 7:9, 13, margin. Ҳизқиёл 28:18. Дар бораи муқаддасгоҳи қурбонии доимии Дониёл 8, мо матлаби зерро аз Аполлос Ҳейл* пешкаш менамоем:»

«—Маъбади бутпарастӣ» чӣ маъно дошта метавонад? Бутпарастӣ, ва ҳар навъ гумроҳӣ, ҳамчунон ки ҳақиқат, маъбадҳои худро доранд. Инҳо ибодатгоҳҳо ё паноҳгоҳҳои мебошанд, ки барои хизмати онҳо тақдир ёфтаанд. Пас метавон пиндошт, ки дар ин ҷо сухан дар бораи ягон маъбади муайян ва машҳури бутпарастӣ меравад. Аз миёни маъбадҳои бисёр ва барҷастаи он, кадомаш метавонад бошад? Яке аз бошукӯхтарин намунаҳои меъморӣ классикӣ Пантеон ном дорад. Номии он маънои «маъбад ё паноҳгоҳи ҳамаи худоён»-ро медиҳад. Макони ҷойгиршавии он Рум аст.+ Бутҳои халқҳои, ки румиён забт карда буданд, бо эҳтироми муқаддас дар ягон тоҷа ё баҳше аз ин маъбад гузошта мешуданд ва дар бисёр ҳолатҳо ҳуди румиён низ онҳоро объекти парастии қарор медоданд. Оё метавонем маъбаде аз бутпарастиро ёбем, ки ба таври равшантар «маъбади ӯ» бошад?»

Акнун, баъд аз он ки муайян кардем, ки «ҳамешагӣ» бутпарастист, ва «гуноҳи вайронии харобкунанда», ё «мақруҳияте ки харобӣ меоварад», папаст, ва он ки маъбади махсуси бутпарастӣ Пантеон буд, ва «ҷой»-и ҷойгиршавии он Рум буд, мо боз ҳам бештар таҳқиқ мекунем.

«1. Оё бутпарастӣ аз ҷониби ҳокимияти шахрвандии Рум “дур карда шуд”? Мо чунин мешуморем, ки изҳороти зерини як воқеаи муҳим ва маъруф дар таърихи калисо ва ҷаҳон ба ин пешгӯӣ ҷавоб медиҳад. Он ба Константин, аввалин императори масеҳӣ, дахл дорад ва мегӯяд:

—Аввалин амали ӯ дар идоракунии давлат фиристодани фармоне дар саросари империя буд, ки тобеонашро ба пазируфтани масеҳият ҳидоят менамуд.¹⁺⁺

«2. Оё Рум он шахр ё макони муқаддасгоҳи ӯ буд, (Пантеон,) ки бо ҳокимияти Давлат сарнагун карда шуд? Иқтибоси зерин ҷавоб медиҳад:»

«—Марги охирин рақибии Константин сулҳи императориро мӯҳр зад. Рум бори дигар маликаи бечунучарои миллатҳо гардид. Аммо, дар ҳамон соати болоравӣ ва шукӯҳ, вай ба лаби варта бардошта шуда буд. Қадами навбатии вай бояд поинраванда ва бебозгашт мебуд. Интиқоли ҳукумат ба Константинопол то ҳол таърихнигорро дар ҳайрат меандозад. Ин амале буд, ки бевосита муҳолифи тамоми маҷрои таассубҳои қадимӣ ва мӯхтарамонаи зеҳни

румӣ қарор дошт. Он на кори ягон осӣи айшуишратпараст буд, ки ба ҳаловатҳои урфу иқлимҳои шарқӣ дода шуда бошад, балки кори як фатҳкунандаи оҳин буд, ки дар ғарб таваллуд ёфта, ва мисли ҳамаи румиён, одатҳои шарқӣро таҳқир мекард; он кори як сиёсатмадори тезбин буд, вале дар ошкортарин дараҷа ғайрисиёсӣ буд. Бо вучуди ин, Константин Румро, он қалъаи бузург ва тахти қайсарҳо, тарк намуд ва онро ба гӯшаи номаълуми Фракия иваз кард, ва боқимондаи умри пурқувват ва пуршӯҳратталаби худро дар ранҷи дугонаи боло бурдани як мустамлика ба пойтахти империяи худ ва паст кардани пойтахт ба иззатҳои нотаваҷиб ва қудрати хоршудаи як мустамлика сарф кард.*

«Ин навишта аз қалами муаррих чунон равшан аст, ки ба ҳеҷ тавзеҳе ниёз надорад. Нубувват мегӯяд: “мақоми муқаддасҳои Ё фурӯ андохта шуд”; ва пас аз баёни чунин воқеиятҳо, мисли он чи дар боло омадааст, ҳатто дақиқтарин қасос дар тафсири нубувват низ бояд аз таъбиқи он қонун гарданд.

«Ва аз вақте ки қурбонии ҳаррӯза бардошта шавад, ва макруҳи вайронкунанда барпо гардад, як ҳазору дусад навад рӯз хоҳад буд. Хушо қасе ки интизорӣ кашад ва ба ҳазору сесадую панҷ рӯз бирасад». Бо далелҳои, ки пеши назари мо қарор доранд, яъне ки «ҳаррӯза» бутпарастист, ва «макруҳи вайронкунанда» папост, ва дар ҳокимияти Рум аз аввали ба дувумӣ гузариш ба амал омад, ва ин бо салоҳияти давлат сурат гирифт, мо фақат бояд боз ҳам бештар таҳқиқ намоем, ки ин кай ба тарзе рӯй дод, ки пешгӯиро иҷро кунад; зеро агар инро муайян карда тавонем, нуктаи ибтидоиро хоҳем дошт, ки аз он давраҳои нубуввати матни дар пеши мо буда бояд ҳисоб карда шаванд. Бинобар ин,

«3. Қодисае, ки дар ин пешгӯӣ ба он ишора шудааст, кай ба вуқӯъ пайваст? Бояд қайд карда шавад, ки савол ин нест, ки муқаддасон кай ба дасти папагӣ супурда шуданд, балки он аст, ки тағйири дин аз бутпарастӣ ба папагӣ кай то он ҳад амалӣ гардида буд, ки охири дини миллӣ гардад ва дар вазъияте қарор гирад, ки фаъолияти худро оғоз намояд. Ин, монанди ҳамаи дигар инқилобҳои бузург, кори як лаҳза набуд. Нишонаҳои ибтидоии амали он хеле пештар ошкор шуда буданд. Павлус гуфт, ки ҳатто дар рӯзгори ӯ сирри шарорат, Одами Гуноҳ, «нафратоваре ки ҳаробӣ меоварад», аллакай дар амал буд. Ва маҳз дар рӯшноии ҳамин оят мо бояд суҳбатҳои Худованди худро дар Матто 24:15 дар бораи нафратовари ҳаробӣ бифаҳмем, ки дар он ҷо Ё ба таври равшан ба Дониёл 9:27 ишора мекунад. Зеро, гарчанде ки бутпарастӣ дар соли 70, вақте ки Ерусалим аз қониби румиён ҳароб карда шуд, ҳанӯз ҷойи худро ба папагӣ надода буд, мо мефаҳмем, ки ҳамоно қудрате, ки он вақт зоҳир шуд, ҳарчанд то андозае дар ном ва шакл тағйир ёфта буд, айнан ҳамоно қудрате буд, ки ҳамчун нафратовари ҳаробӣ муқаддасро фарсуда месохт ва қалисои Худои Таолоро ҳароб менамуд.»

То замони имон овардани Кловис, подшоҳи Фаронса, ки дар соли 496 ба вуқӯъ пайваст, фаронсавиён ва дигар халқҳои Руми ғарбӣ бутпараст буданд; аммо пас аз он қодиса, кӯшишҳо барои ба Масеҳ гардондани бутпарастон бо муваффақияти бузург тоҷгузорӣ гардиданд. Гуфта мешавад, ки имон овардани Кловис боиси пайдо шудани одати хитоб кардан ба шоҳи Фаронса бо унвонҳои «Аълоҳазрати Басо Масеҳӣ» ва «Писари Қалони Қалисо» гардид. + Дар қосилаи байни он замон ва соли 508 милодӣ, бо «иттифоқҳо»,

«қарордодҳо» ва фатҳҳо, «Авборисиён», «гарнизонҳои румӣ дар ғарб», Бриттанӣ, бургундиҳо ва вестготҳо ба итоат дароварда шуданд.¹⁺⁺

—Бутпарастӣ дар Империяи Румии ғарбӣ, ҳарчанд он, бешубҳа, пешрафти имони масеҳиро суи мегардонид, махсусан дар он халқҳое, ки, чунонки дар мавриди Англия, аз ҳамлаҳои қабилаҳои ваҳшӣ, ки ҳамчунон бутпараст боқӣ мемонданд, озор медиданд, аз ин пас дигар он қудратро надошт, ҳатто агар майл ба он медошт, ки имони католикиро сарқӯб намояд ё пешравиҳои Понтифи Румро боздорад.

«Аз ҳамон вақт, нафрати папавӣ, то чое ки ба бутпарастӣ тааллуқ дошт, ғолиб омад. Муборишаҳои минбаъдаи он бо дигар фирқаҳои масеҳӣ буданд, ки ҳамеша чун бидъаткорон муомила карда мешуданд; ва бо шохзодаҳо, ки ҳамеша чун ошӯбгарон ё порақунандагони ҷисми Масеҳ муомила карда мешуданд. Қудратҳои намоёни Аврупо дилбастагии худро ба бутпарастӣ тарқ карданд, танҳо барои он ки нафратҳои онро дар шакли дигар пайдор созанд; зеро бутпарастӣ танҳо лозим буд таъмид ёбад, то ба маънои католиқӣ масеҳӣ гардад; ва ҳар гоҳ манфиатҳо ё интиқоми ходими раёсатқунандаи он чунин талаб мекард, молу мулки онҳо ва тахтҳоиашон,—шояд ҷони онҳо низ,—бояд бар қурбонгоҳ гузошта мешуд. SS

«Тафсири нубувватӣ», ҷилди 1, сах. 127.

«+ Таърихи умумии Гудрич ва «Чугрофиё»-и Гутерӣ.»

+ Таърихи масеҳии Мосҳайм, ҷилди 1, сах. 132, 133.

Дар Инглистон Артур, нахустин подшоҳи масеҳӣ, ибодати масеҳиро бар харобаҳои бутпарастӣ бино накард.* Рапен, ки даъво дорад дар таърихи худ нисбат ба замонбандии воқеаҳо дақиқтар аст, мегӯяд, ки ӯ дар соли 508 ба подшоҳии Бритония интиҳоб шуд. Китоби 2, 129.

«Дар он вақт вазъи Курсии Рум чӣ гуна буд? — Симмахус аз соли 498 ё 499 то 514 Папа буд. Понтификати ӯ бо ин шароит ва рӯйдодҳои назаррас фарқ мекард:

«1. Вай —бутпарастиро тарқ кард», ҳангоме ки ба —калисои Рум» дохил шуд.

«2. Ӯ бо то рехтани хун бо рақиби худ мубориша бурда, ба тахти папагӣ роҳ ёфт. Ду Пин.

«3. Ба василаи ситоише, ки ба ӯ чун вориси муқаддас Петрус нисор карда мешавад.»

«4. Ба воситаи хориҷ сохтани Император Анастасий аз калисо.+»

«То чӣ андоза, — мегӯяд Мосҳейм, — ақидаҳои баъзе касон ба даъвоҳои худкомонаи понтифҳои Рум мусоид буданд, аз баёни Эннодий ба осонӣ метавон тасаввур кард; ҳамон маддоҳи расво ва зиёдараи Симмахус, ки прелате бо шухрати машқук буд. Ин ситоишгари мутафаллиқ, дар миёни иддаҳои дигари бечо, бар он пофишорӣ мекард, ки Понтиф дар мақоми Худо ҳамчун довар таъйин шудааст, мақоми ки ӯ онро ҳамчун ноиби Ҳазрати Бузургтарин ишғол мекард.»++

«Бо қуввате, ки дар Ғарб ба кори католикӣ таъмин гардид, бо ин комёбиҳо, ва бо фаъолияти викарҳо ва дигар намояндагони Тахти Рум, ҳизби папагӣ дар Константинопол — «гузошта шуд» — дар мавқеа қарор гирифт, ки душманиҳои ошкороро ба нафъи хоҷаи худ дар Рум сафед кунад. Дар соли 508 гирдобди таассуб ва ҷанги шаҳрвандӣ бо оташ ва хун аз кӯчаҳои пойтахти шарқӣ гузашт.»

Гиббон, дар бораи солҳои 508–514, ҳангоми суҳан рондан аз ошӯбҳо дар Константинопол, мегӯяд: —Ҳайкалҳои императорро шикастанд, ва ҳуди ӯ дар яке аз атрофоти шаҳр пинҳон шуд, то он ки, пас аз анҷоми се рӯз, чуръат кард, ки раҳми тобеони худро илтимос намояд. [Попгарой пирӯзманд аст.] Бе диадемаи худ, ва дар ҳолати як илтимоскунанда, Анастасий бар тахти сирк ҳозир шуд. Католикҳо, дар рӯ ба рӯи ӯ, Трисагиони аслиро такрор карданд; онҳо аз пешниҳоди ӯ, ки тавассути овози як мунодӣ эълон гардид, яъне аз тоҷу тахт даст кашидани ӯ, ба вачд омаданд; онҳо ба ҳушдоре гӯш доданд, ки, азбаски ҳама наметавонанд ҳукмронӣ кунанд, бояд пешакӣ дар интиҳоби як ҳоким ба мувофиқа бирасанд; ва онҳо рехтани хуни ду вазири номаҳбубро пазируфтанд, ки оғояшон онҳоро, бе ҳеҷ дудилагӣ, ба шерон маҳкум кард. Ин фитнаҳои ҳашмгин, вале кӯтоҳмуддат, аз муваффақияти Виталиан рӯҳбаланд шуданд, ки ӯ, бо лашкари хунҳо ва булғорҳои худ, ки аксаран бутпараст буданд, худро ҳомии имони католикӣ эълон намуд. Дар ин исёни ба зоҳир порсоёна, ӯ Фракияро аз аҳоли ҳоли кард, Константинополро муҳосира намуд, шасту панҷ ҳазор ҳаммаслакони масеҳии худро нобуд сохт, то он ки ба бозгардонидани усқуфон, қонеъ гардонидани Поп, ва барқарор шудани шӯрои Халкидон даст ёфт; яъне ба як аҳдномаи ортодоксӣ, ки Анастасий дар ҳоли маргбуда бо нохушнудӣ онро имзо кард, ва амаки Юстиниан онро бо вафодории бештар ба иҷро расонид. Ва чунин буд натиҷаи нахустин аз ҷангҳои динӣ, ки ба номи Худои Сулҳ, ва аз ҷониби шогирдони Ӯ, бурда шудаанд. SS

«Бо иқтибоси зерин аз Аполлос Ҳейл, мо шаҳодатро оид ба ин нукта ба анҷом мерасонем: —Ақнун мо Гамалиилҳои замони ҳозираи худро даъват мекунем, ки бо мо дар ҷои муқаддаси бутпарастӣ (ки баъдтар ҳамчун “мероси Сент-Петрус” даъво карда шуд) дар соли 508 мавқеа гиранд. Мо чанд сол ба гузашта назар меафканем, ва бутпарастии дағалонаи барбарҳои шимолӣ бар империяи ба таври номиналӣ масеҳии Руми Ғарбӣ фуру мерезад,—дар ҳама ҷо пирӯз мешавад,—ва пирӯзиҳои он дар ҳама ҷо бо бераҳмии ваҳшиёнатарин фарқ карда мешаванд. . . . Империя суқут мекунад ва ба пораҳо шикаста мешавад. Яке пас аз дигаре, соҳибон ва ҳокимони ин пораҳо бутпарастии худро тарк мекунанд ва ба дини масеҳӣ иқрор мешаванд. Дар дин ғолибон ба мағлубон таслим мегарданд. Аммо ҳанӯз ҳам бутпарастӣ ғолиб аст. Дар миёни тарафдорони он як фатҳкунандаи саҳтгир ва муваффақ ҳаст. (Кловис.) Аммо ба зудӣ ӯ низ дар назди қудрати дини нав сар фуруд меорад ва ҳомии он мегардад. Ӯ ҳанӯз ҳам пирӯзманд аст, аммо, ҳамчун қаҳрамон ва фатҳкунанда, дар ҳамон нуктае ки мо қарор дорем, яъне соли 508 милодӣ, ба авҷи аъло мерасад.»

—Дар ҳамон сол ё дар наздикии ҳамон сол, охириин шоҳи муҳими империяи суқуткарда ба таври оммавӣ ва ба воситаи тоҷгузории «подшоҳӣ» пирӯзманди он масеҳӣ мегардад.

«—Понтифике, ки ба даврае, ки мо бар он истодаем, тааллуқ дорад, бутпарастӣ наватъйинест, ки ба наздикӣ тағйири дин кардааст. Низои хунин, ки ўро бар курсӣ нишонд, бо мудохилаи подшоҳи ориёнӣ ҳал гардид. Ба ў таъзим мекунад ва салом меғўянд, ҳамчун касе ки —“мақоми Худоро бар замин” ишғол мекунад. Сенат то он дараҷа зерӣ қудрати ўст, ки, бо гумони он ки мановфеи Курсии Рум инро талаб мекунад, онҳо императорро тақфир мекунад. . . . Дар соли 508 мина дар зерӣ тахти Империяи Шарқӣ тарконда мешавад. Натиҷаи ошуфтагӣ ва низое, ки он ба вучуд меоварад, хори ҳоҷаи ҳаққонии он аст. Акнун масъала ин аст, ки дар кадом вақт бутпарастӣ то ба он ҳад сарқўб гардид, ки барои ҷойгузин ва вориси он, яъне макруҳи папӣ, ҷой кушода шавад? Ин макруҳ кай дар ҷунин мавқеъ қарор дода шуд, ки роҳи худ — роҳи қуфргўй ва хунрезиро — оғоз намояд? Оё барои он ки он ба ҷойи бутпарастӣ “қарор дода” ё “барпо карда” шавад, ғайр аз 508 ягон таърихи дигаре ҳаст? Агар ин ҷодугари асроромез ҳанўз ҳамаи қурбониёни худро ба тасарруфи худ наоварда бошад ҳам, вай мавқеи худро гирифтааст, ва баъзеҳо ба сеҳри фаттони ў таслим шудаанд.»

«Дигарон ниҳоят ром карда мешаванд, —ва подшоҳон, ва халқҳо ва издиҳомҳо, ва миллатҳо, ва забонҳо,' ба зерӣ он афсун оварда мешаванд, ки онҳоро муҳайё месозад, то ҳатто дар ҳоле ки —аз хуни шаҳидони Исо маст шудаанд,' —гумон баранд, ки ба Худо хизмат мекунад,' ва худро маҳбубони вижа ва истисноии осмон пиндоранд, дар айни ҳол ки ба як сайди осонтар ва ғанитар барои ҳалокати дўзах табдил меёбанд'*

Мо ин санаро дорем. «Қурбонии ҳаррўза» гирифта шуд, ва макруҳоте ки вайронӣ меоварад, дар соли 508 барпо гардид. Аз ҳамин нуқта ҳисоб карда, 1290 рўз, ё сол, дар соли 1798 ба анҷом мерасанд, ки дар он ҷо, ҷунон ки аллакай нишон дода шудааст, қудрати шаҳрвандӣ аз Папа бо бозуи Буонапарт гирифта шуд. 1335 рўз моро 45 соли комил аз он сўйи он воқеа пеш меоранд.

«Лекин баъзеҳо метавонанд бигўянд: Чӣ гуна аст, ки шумо даврахоро дар гузашта ба поён мерасонед? Магар гуфта нашудааст, ки Дониёл бояд ором гирад ва дар қуръаи худ дар охири айём биистад? Албатта; ва мо ба ин имон дорем. Аммо барои Дониёл дар қуръаи худ истодан чӣ маъно дорад? Ин нуқта мавриди баррасӣ қарор хоҳад гирифт, вақте ки мо ба шарҳи гузаштани вақт ва ба таҳқиқи воқеаҳои, ки дар охири айём воқеан рўй доданд, бирасем. Дар айни ҳол, мо дар ҳамин ҷо то ҳафтаи дигар лангар меандозем». Review and Herald, January 28, 1858.

Хатоҳо ва хатарҳои Прескотт ва Даниэллс; Шаҳрҳое, ки бояд дар онҳо кор бурда шавад

(А. Г. Даниэлс соли 1901 президенти Конфронси Генералӣ интиҳоб гардид. Ин нишон медиҳад, ки ин ҳуччат соли 1910 навишта шудааст, замоне ки хонум Уайт аз безътиноии Даниэлс нисбат ба шаҳрҳо ва аз даргирии ў дар баҳси марбут ба «Ҳаррўза» бисёр нигарон буд.)

Ҳоло, ба наздикӣ, Стив Волберг меғуфт, ки ў зарурате надорад нисбат ба «Ҳамешагӣ» мавқеъ бигирад, зеро Эллен Уайт ҳеҷ гоҳ нисбат ба «Ҳамешагӣ» мавқеъ нагирифтааст; ва агар барои пайғамбарзан ин гуна мавқеъ гирифтани кофӣ бошад, барои ў низ кофист.

Бале, Эллен Уайт дар бораи «Ҳамешагӣ» мавқеъ дошт. Вай гуфт, ки миллеритҳо дар бораи он фаҳмиши дуруст доштанд, ва ӯ онро бутпарастӣ мефаҳмид. Ӯ дарк мекард, ки вақте бутпарастӣ бардошта шуд, 1335 оғоз ёфт; ва ӯ дарк мекард, ки ҳар гуна назарҳои ғайр аз он танҳо торикӣ ва ошуфтагӣ ба вучуд меоварданд.

Ва он чизе ки шумо метавонед аз таърихи соли 1850 нишон диҳед, ки воқеан ҳамчун омили овардани зулмот ва саргардонӣ чудо карда шуда буд, назари Крозьер аст, ки «Ҳамешагӣ» хизмати Масеҳро дар Макдас намояндагӣ мекард; бинобар ин, ман фикр мекунам, ки вай фаҳмиш дошт, ки «Ҳамешагӣ» чӣ буд, на танҳо он чӣ буд, балки он чиро намояндагӣ мекард, зеро агар шумо аз он мавқеъ даст кашед, ба зулмот ва саргардонӣ меафтед.

Аммо, дар соли 1910 Эллен Уайт инчунин Президенти Конфронси Генералӣ ва W. W. Prescott-ро барои тарғиб кардани айнан ҳамин назар, яъне назари Crosier, сарзаниш намуд.

Ва ҳеҷ як таърихнигор баҳс нахоҳад кард, ки Прескотт ва Уилли Уайт ва А. Г. Даниэллс, ҳангоме ки онҳо таълими «Доимӣ»-ро пеш мебурданд, ин андешаро пеш мебурданд, ки «Доимӣ» хизмати Масеҳро дар Осмони муқаддасгоҳи Ӯ ифода мекунад. Ҳама инро медонанд.

Вале, шумо тамоми мақоларо дар ин ҷо аз «Manuscript Releases», ҷилди 20, доред.

Ин кай нашр гардид? Хуб, он соли 1988 нашр гардид; бинобар ин, барои донишҷӯёни адвентизм дастрас аст, то онро дар соли 1988 баррасӣ намоянд.

Вилли Уайт, Прескотт ва Даниэллс кай назари бардурӯғро дар бораи «Daily» дар Адвентизм муқаррар карданд? Аз соли 1919 то 1931 онҳо кори худро анҷом доданд. То соли 1931 — дигар онро фаромӯш кунед!! Адвентизм хоҳад омӯхт, ки «Daily» хизмати Масеҳро дар муқаддасгоҳ ифода мекунад, зеро онҳо тафсири Навиштаҳоро, ки аз протестантизми муртад ва католикӣ бармеояд, пазируфтаанд. Ва аз ҳамин нукта ба баъд, «Daily» ҳамчун хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ шинохта мешавад.

Ҳайратовар аст, ки баъзе овозхое ҳастанд, ки бо вучуди он ки беҳтар медонанд, ба ин муқобилат мекунанд, аммо аз ҳамон лаҳза ҷараён комилан дигар шуд.

Ва он гоҳ, дар соли 1988, Мероси Эллен Уайт барои мо ин изҳоротро аз соли 1910, маҳз дар ҳамон вақте ки мавзӯи «Daily» аз ҷониби Прескотт, Даниэллс ва Уилли Уайт баҳснок гардонида мешуд, нашр кард.

«Дар ин марҳилаи таҷрибаи мо набояд бигузorem, ки зехни мо аз нури махсусе, ки [ба мо] дода шудааст, то дар маҷлиси муҳими конфронси мо баррасӣ гардад, ба сӯе дигар кашида шавад. Ва он ҷо бародар Даниэлс буд, ки душман бар зехни ӯ амал мекард;»

Ин чӣ маъно дорад? Ин ки душман дар зехни шумо амал мекунад, чӣ маъно дорад? Ин маънои онро дорад, ки Рӯҳулқудс дар зехни шумо амал намекунад.

«...ва ақли шумо ва ақли Пир Прескотт зери таъсири он фариштагоне қарор доштанд, ки аз осмон ронда шуда буданд...»

Кори Шайтон аз он иборат буд, ки зехнҳои шуморо ба ин тараф гардонад, то нуктаҳову зарраҳои майдае дохил карда шаванд, ки Худованд шуморо илҳом набахшидааст, то онҳоро ворид созед. Онҳо зарурӣ набуданд. Аммо ин барои кори ҳақиқат аҳамияти бисёр дошт. Ва андешаҳои зехнҳои шумо, агар шуморо метавонистанд ба сӯи нуктаҳову зарраҳои майда бикашанд, ин корест аз тадбири Шайтон. Шумо гумон мекунед, ки бо ислоҳ кардани чизҳои хурд дар китобҳои навишташуда кори бузурге анҷом медиҳед. Вале ба ман супорида шудааст: Хомӯшӣ фасоҳат аст.

Онҳо мехостанд ба китоби Урия Смит, «Андешаҳо дар бораи Дониёл ва Ваҳй», ворид шуда, он чиро, ки ӯ дар бораи он гуфта буд, ки «Ҳаррӯза» бутпарастӣ аст, хориҷ кунанд. Барои ҳамин, дар ин давраи замонӣ, яке аз мардоне, ки бар зидди Вилли Уайт ва Прескотт ва Даниэллс мубориза мебарад, марде ба номи Ларри Смит аст.

Ларри Смит кист? Ӯ писари Уриё аст, ва ӯ медонад, ки онҳо чӣ кор кардан мехоҳанд, ва ӯ бо падараш истодааст: «Ҳаррӯза» бутпарастист.

«Ба ман супорида шудааст, ки бигӯям: аз айбҷӯии худ даст кашед. Агар ин мақсади иблис танҳо метавонист амалӣ гардад, он гоҳ ба назари шумо чунин менамуд, ки кори шумо аз рӯи тарҳрезӣ бисёр аҷоиб шумурда мешуд. Нақшаи душман ин буд, ки ҳамаи ҷиҳатҳои ба гумон эътирозбарангезро дар ҷое гирд оварад, ки ҳамаи табақаҳои зехнҳо бо ҳам мувофиқат намекарданд.»

«Ва баъд чӣ? Худи ҳамон коре, ки иблисро хуш меояд, ба вуқӯъ меомад. Ба бегонагон на чунин намоёндагӣ аз имони мо дода мешуд, ки маҳз ба онҳо мувофиқ бошад, ки хислатҳои характерро инкишоф меод, ки»

чӣ кор кунад? «сабаби сардаргумии бузург гардад».

Андешаҳои дигари марбут ба «Ҳамешагӣ» пазируфта шудаанд, ки сардаргумӣ ва торикиро ба вучуд меоранд.

ва лаҳзаҳои зарриниеро, ки бояд бо ғайрати тамоми барои ба мардум расонидани паёми бузург истифода шаванд, машғул созанд. Баёнҳое, ки бар ҳар мавзӯе, ки мо бар он кор кардаем, пешниҳод мегарданд, наметавонанд ҳама бо ҳам мутобиқат дошта бошанд, ва натиҷааш ин хоҳад буд, ки ақлҳои имондорон ва беимонон дар иштибоҳ андохта шаванд. Ин маҳз ҳамон чизест, ки Шайтон нақша кашида буд, то ба вуқӯъ пайвандад, — ҳар чизе, ки метавонист чун ихтилоф бузургнамоӣ карда шавад.

Агар Худованд хоҳад, ҳангоме ки мо ба исботи ин таълимот аз омӯзиши Китоби Муқаддаси худ оғоз мекунем, мо ба Ҳизқиёл 28 назар хоҳем кард; зеро Ҳизқиёл 28 ҳамон ҷост, ки худи решаи аслии «Ҳамешагӣ» муайян карда мешавад. Ҳизқиёл 28 дар бораи сарафрозшавии Люсифер аст, ва ӯ онро ишора мекунад; зеро, ҳангоме ки онҳо мекӯшиданд бигӯянд, ки «Ҳамешагӣ» хизмати Масеҳро дар Қудсгоҳ ифода мекунад, онҳо на танҳо назари ҳақиқиро дар бораи «Ҳамешагӣ», ки рамзи худбартарбинӣ аст, рад мекарданд, балки ҳамон худбартарбиниро низ дар таҷрибаи шахсии худ зоҳир менамуданд. Ӯ таъкид мекунад, ки онҳо ба сафи мо сардаргумӣ ворид хоҳанд кард.

Акнун, дар ин ҷо кори бузурге ҳаст, ки дар он рӯхҳои бегона метавонанд нақш бигиранд. Вале Худованд коре дорад, ки бояд анҷом дода шавад, то ҷонҳои ҳалокшавандаро наҷот диҳад; ва он ҷойхоеро, ки Шайтон, дар либоси дигар, метавонад пур созад ва ба сафҳои мо ошуфтагӣ оварад, ӯ ба комили анҷом хоҳад дод, ва ҳамаи он ихтилофҳои хурд бузург ва барҷаста хоҳанд шуд.

Ва «Ва ба ман нишон дода шуд» чӣ маъно дорад? Худо инро махсусан ба ӯ гуфта буд.

«Ва аз ибтидо ба ман нишон дода шуд, ки Худованд на ба пирон Даниэлс ва на ба Прескотт бори ин корро додааст. Оё бояд найрангҳои Шайтон роҳ дода шаванд, оё ин «Ҳамешагӣ» бояд чунон масъалаи бузурге гардад, ки барои саргардон сохтани зехнҳо ва боздоштани пешрафти кор дар ин давраи муҳими замон ворид карда шавад? Набояд чунин бошад, ҳар чӣ ҳам бошад. Ин мавзӯ набояд матраҳ карда шавад,»

Хоҳар Уайт «Ҳамарӯза»-ро мефаҳмид, ва ӯ мефаҳмид, ки таълим додани он ки «Ҳамарӯза» хизмати Масеҳ дар Қудсгоҳ аст, чизест, ки аз фариштагон омадааст, ки аз Осмон ронда шуданд, ва он танҳо ошуфтагӣ ва торикиро меоварад; ва ӯ мавқеи Пионеронро медонист, ки «Ҳамарӯза» бутпарастиро ифода мекунад, ва ҳангоме ки «Ҳамарӯза» бардошта шуд, пешгӯии замони 1335-сола оғоз ёфт. Ӯ инро медонист. Ӯ фарқиятро медонист, новобаста аз он чи ин бачаҳо мехоҳанд бигӯянд.

«Ҳар чӣ бошад, ин набояд рӯй диҳад. Ин мавзӯ набояд матраҳ гардад, зеро рӯхе, ки ворид карда мешуд, рӯҳи боздоранда мебуд, ва Люцифер ҳар ҳаракатро назорат мекунад. Омилҳои шайтонӣ кори худро оғоз менамуданд ва дар сафҳои мо ошуфтагӣ ба вучуд меомад. Шумо ҳеҷ даъвате надоред, ки он ихтилофи назареро ҷустуҷӯ кунед, ки масъалаи озмоишкунанда нест; аммо сукути шумо худ ғасоҳат аст. Ин масъаларо ман қомилан равшан пеши назари худ дорам. Агар иблис метавонист қасеро аз миёни мардуми ҳуди мо дар ин мавзӯҳо, чунон ки қасди онро қардааст, даргир созад, кори Шайтон пирӯз мешуд. Акнун кор бояд бетайхир ба даст гирифта шавад ва ҳеҷ [ихтилофи] назаре баён нашавад.»

Шайтон он қасонеро, ки аз миёни мо берун рафтаанд, бармеангехт, то бо фариштагони шарир муттаҳид шаванд ва кори моро бо масъалаҳои беаҳамият боздоранд; ва ҷӣ шодмонӣ дар урдугӯҳи душман барпо мегашт. Ба ҳам фишурда шавед, ба ҳам фишурда шавед. Бигзор ҳар гуна ихтилоф дафн гардад. Кори мо ҳоло он аст, ки тамоми қувваи қисмонӣ ва тамоми нерӯи асабии мағзи худро сарф намоем, то ин ихтилофҳоро аз миён бардорем ва ҳама дар ҳамоҳангӣ бошанд. Агар ба Шайтон иҷозат дода мешуд, ки бо хиради бузурги тақдирнафтаи худ қамтарин дастовезе ба даст орад, [ӯ шод мегардид].

«Ҳоло, вақте ки ман дидам, ки шумо ҷӣ гуна амал қарда истодаед, ақли ман тамоми вазъият ва натиҷаҳои онро дарбар гирифт, агар шумо пеш рафта, ба он шахсоне ки моро тарқ қардаанд, ҳатто қамтарин фурсатро барои ба вучуд овардани ошуфтагӣ дар сафҳои мо диҳед. Норасоии ҳикмати шумо маҳз ҳамоно чизе мебуд, ки Шайтон мехоҳад. Эълони пуравози шумо зери илҳами Рӯҳулқудс набуд. Ба ман дастур дода шуд, ки ба шумо бигӯям, ки айбҷӯӣ қардани шумо аз навиштаҳои мардоне, ки аз ҷониби Худо роҳнамоӣ шудаанд, аз Худо илҳом наёфтааст. Ва агар ин ҳикмате бошад, ки пир

Даниеллс ба мардум медод, ба ҳеҷ вачҳ ба ӯ мақоми расмӣ надихед, зеро ӯ наметавонад аз сабаб ба натиҷа хулоса барорад. Хомӯшии шумо дар ин мавзӯ ҳикмати шумост. Акнун, ҳар чизе монанди айбҷӯӣ аз нашрияҳои мардоне, ки дигар зинда нестанд, он коре нест, ки Худо ба ҳеҷ яки шумо супурда бошад. Зеро агар ин мардон — пирон Даниеллс ва Прескотт — дастурҳои додашударо ҳангоми кор дар шахрҳо пайравӣ карда буданд, бисёре, бисёр касон ба ҳақиқат қонеъ мегаштанд ва имон меоварданд — мардони қобил, ки [ҳоло] дар мақомҳои қарор доранд, ки ҳаргиз ба онҳо дастрасӣ пайдо нахоҳад шуд.»

«Тамоми ҷаҳонро бояд чун як хонаводаи бузург шуморид. Ва ҳангоме ки шумо чунин чашмаи донишро барои баргирифтани доред, чаро ҷаҳонро солҳои дароз бо шаҳодатҳои, ки Худованди мо Исои Масеҳ додааст, вогузоштаед, то ҳалок гардад? Дини ҳақиқӣ ба мо меомӯзонад, ки ба ҳар мард ва зан ҳамчун шахсе назар кунем, ки ба ӯ метавонем неки намоем. »

Ин солҳои бисёр дар нашр будааст: —«Ақли мутавозин», шаҳодат ба пири калисо Эндрюс. Ақл метавонад парвариш ёбад, то қуввае гардад барои донишмандон он ки кай бояд сухан гуфт ва кадом борҳоро бояд бардошт ва бар дӯш кашид, зеро Масеҳ Муаллими шумост. Ва ман барои шумо бисёр тарсидам [ҳангоме ки шуморо дидам], ки ҳикмати худро боло мебардоштед ва роҳро пеш мегирифтед, то ихтилофи андешаҳо ворид шавад. Худованд мардони хирадмандро меҳонад, ки метавонанд хомӯшии худро нигоҳ доранд, вақте ки барои онҳо чунин қарар ҳикмат аст. Агар шумо хоҳед инсонии комил бошед, ба шумо муқаддасшавӣ ба василаи Исои Масеҳ лозим аст. Акнун коре тоза оғоз ёфтааст, ва бигзор ҳикмат дар ҳар хизматгор, дар ҳар раиси [як] конференс дида шавад. Аммо дар ин ҷо коре буд, ки шумо бояд солҳо пеш ба он даст мезадед, дар он ҷо ки ба шумо ниёз буд, то овози худро барои ҳамин кор баланд кунед. Масеҳ ба тамоми қавми Худ дастурҳои махсус дод, ки онҳо чӣ бояд кунанд ва чӣ корҳои ҳастанд, ки набояд кунанд. Ва барои мо вақти андаке боқӣ мондааст, то адолати Худовандро ба амал барорем. Шумо метавонед роҳи Худовандро дарк кунед. Ман мақсади шуморо дидам, ки баъд аз он ки ба ҳайси раис таъйин шудед, корҳоро мувофиқи тадбири худ пеш баред. Шумо гумон мекардед, ки корҳои аҷиб анҷом хоҳед дод, ки он коре мебуд, ки Худо онро ба дасти шумо насупурда буд, то ба ҷо оваред. Акнун қори шумо зулм қарар нест, балки раҳ қарар ва баровардани ҳар ниёзи мумкин аст, агар Худованд шуморо барои хизмат пазируфта бошад. Аммо шумо хеле барвақт далел додед, ки ҳикмат ва довари муқаддас аз ҷониби шумо зоҳир нагардидааст. Шумо масъалаҳои ошкоро ба миён гузоштед, ки онҳо пазируфта намешуданд, магар ин ки Худованд нур медод.

«Ба ман дастур дода шудааст, ки чунин ҳаракатҳои шитобкорона, аз қабилҳои интиҳоб қардани шумо ба ҳайси раиси конференсия ҳатто барои як соли дигар, набояд анҷом дода мешуданд. Вале Худованд аз ин пас ҳар гуна чунин муомилоти шитобкоронаро манъ мекунад, то он дам ки ин масъала дар дуо пешии Худованд оварда шавад; ва азбаски ба шумо ин паём расида буд, ки қори Худованд, ки бар дӯши раиси конференсия вогузор шудааст, масъулияти бисёр ҷиддӣ аст, шумо ҳеҷ ҳақи ахлоқӣ надоштед, ки, чунон ки қардед, дар бораи мавзӯи «Daily» бо шиддат баромад намоед ва гумон кунед, ки нуфузи шумо ин масъаларо ҳал хоҳад кард. Дар он ҷо пир Ҳаскелл буд, ки масъулиятҳои сангинро бар дӯш кашидааст, ва пир Ирвин низ ҳаст, ва қардин мардони

дигаре ҳастанд, ки метавонам ном барам, ки масъулиятҳои сангин бар дӯш доранд.»

«Эҳтироми шумо нисбат ба мардони солхӯрда кучо буд? Бе он ки ҳамаи мардони масъулро барои баррасии ин масъала гирд оваред, чӣ гуна салоҳиятро метавонистед ба кор баред? Аммо акнун биёед ин масъаларо таҳқиқ кунем. Мо ҳоло бояд аз нав баррасӣ намоем, ки оё ин довари Худованд аст, дар рӯ ба рӯи коре ки безътино мондааст, то ғайрати худро барои пеш бурдани кор ҳатто як соли дигар нишон диҳед. Агар шумо бо кӯмаке ки бо шумо муттаҳид хоҳад шуд, корро як соли дигар пеш баред, дар шумо ва дар Элдер Прескотт бояд тағйироте ба вучуд ояд. Ва дилҳои худро дар ҳузури Худо фурутан созед. Худованд бояд дар шумо зуҳури таҷрибаи дигареро бубинад, зеро агар ҳаргиз мардоне дар ин айёми ҳозира ба бозтабдилёбӣ ниёз дошта бошанд, онҳо Элдер Даниэлс ва Элдер Прескотт мебошанд.»

Ҳафт мард бояд баргузида шаванд, ки мардони ҳикмат бошанд ва ба воситаи амали ғайзи Худо далели бозгашти навро нишон диҳанд. Зеро ҳар касоне, ки то ба он ҳад кӯр шудаанд, ки наметавонанд аз сабаб ба натиҷа андеша кунанд, ба гунае ки мардонеро, ки масъулиятҳои корро бар дӯш доштаанд, ва ин раисони конференсияҳои нодида гиранд, [ва] мардоне, ки беш аз ду сол ин корро пеш бурдаанд, безътиной шаванд, ва чунин оқибати шитобкорона ба амал ояд, ки одамон ҳуди он кореро, ки солҳо пеши рӯи онҳо нигоҳ дошта шуда буд — кор дар шаҳрҳо — сарфи назар кунанд, ва ба пиронсолон барои машварат ҳеч, ё бисёр кам, тавачҷӯҳ дода шавад, балки чизҳои эълон кунанд, ки худ меҳонанд ба мардум бидиҳанд, ин худ шаҳодати хешро бар ноамн будани чунин мардон медиҳад, ки ба чунин кори бузург ва аҷоиб бовар карда шаванд.

«Масеҳ мурда нест. Ў ҳаргиз иҷозат нахоҳад дод, ки кори Ў ба ин тарзи аҷиб пеш бурда шавад. Китобҳои ба ҳоли худ бигузored. Агар ягон тағйир воқеан зарур бошад, Худо дар он тағйир ҳамоҳангии мувофиқро ба вучуд хоҳад овард; аммо вақте ки паём бо масъулиятҳои бузурги марбут ба он ба одамон супурда шудааст, [Худо] амонатдориро талаб мекунад, ки ба воситаи муҳаббат амал намояд ва ҷонро пок созад. Пирон Дэниелс ва Прескотт ҳар ду ба бозгашт ниёз доранд. Кори аҷиб ворид шудааст, ва он бо коре, ки Масеҳ барои анҷом додани он ба ҷаҳони мо омад, ҳамоҳанг нест; ва ҳамаи онҳое ки ба ростӣ бозгаштаанд, корҳои Масеҳро ба ҷо хоҳанд овард.»

«Мо ҳама [вазифадорем], ки кореро анҷом диҳем, ки Падарро ҷалол диҳад. Мо ба бӯҳрон расидаем — ё дар ҳуди ҳамин вақти тайёри ба ҳислати Исои Масеҳ мувофиқ гардем, ё [умуман] ба он иқдом накунем. Пири чамъомад Дэниелс, [барои шумо ҷоиз нест], ки овози худро, чунон ки дар чунин ҳолатҳои мушобеҳ кардаед, ба таври ҳукмфармо баланд созед. Ва бидонед, ки раиси конфронс ҳоким нест. Ў дар ҳамкорӣ бо мардони хирадманде кор мекунад, ки дар мақоми раисон қарор доранд ва Худо онҳоро пазируфтааст. Ў озодӣ надорад, ки ба навиштаҳои дар китобҳои ҷопшуда аз қаламҳое, ки Худо пазируфтааст, даҳлат кунад. Ба онҳо дигар иҷоза дода нашавад, ки ҳукмронӣ кунанд, магар он ки аз қудрати ҳукмронӣ тасаллутталаби худ камтар зоҳир намоянд. Бӯҳрон фаро расидааст, зеро Худо беҳурмат карда хоҳад шуд.»

«Худованд ба шаҳрҳое, ки дар онҳо коре анҷом наёфтааст, чӣ гуна менигарад? Масеҳ дар осмон аст. Акнун эътирофи он бояд чунин бошад, — ҳеч ҳукмронии подшоҳона

вучуд надорад. Ва акнун бухрони ин чаҳон аст. Акнун Ман Қудрате ҳастам, ки наҷот диҳам ё нобуд созам. Акнун замонест, ки сарнавишти ҳама дар дасти Ман аст. Ман ҳаёти Худро додаам, то чаҳонро наҷот диҳам. Ва “Ман, агар боло бардошта шавам”, ғайзи наҷотбахше, ки Ман ато хоҳам кард, собит хоҳад намуд, ки ҳамаи онҳое, ки мувофиқи шабоҳати илоҳӣ шакл хоҳанд гирифт ва бо Ман як хоҳанд буд, чунон кор хоҳанд кард, ки Ман бо қудрати ғайзи наҷотбахши Худ кор мекунам». Ҳар кӣ хоҳад, [бигзор вай] бо бародарони худ барои анҷом додани коре, ки ба онҳо супурда шудааст, даст ба даст диҳад, ҳангоме ки дар мақомҳои масбулона зери машварате, ки Худованд медиҳад, қарор доранд, ва бо қиддияти бештар бикӯшад, ки дар ҳамоҳангии комил бо ӯ кор кунад, ки чаҳонро он қадар дӯст дошт, ки ҳаёти Худро ҳамчун қурбонии комил барои наҷоти чаҳон дод. Ман ба воизони худ сухан мегӯям, ки чун ба кор дар шаҳрҳои мо дохил мешаванд, бигзор оромии муқаддасе хизмати Каломро ҳамроҳӣ намояд. Мо наметавонем ба зехни мардум таъсири дуруст расонем, агар мо . . . [Сеяки поёнии ин саҳифа ҳолӣ гузашта шудааст.]

«Ман аз Рӯзномаи худ нусхабардорӣ мекунам. Ҳақиқат, чунон ки он дар Исо аст,— онро баён кунед, барои он дуо гӯед, ҳар як калимаи онро дар содагии он бовар кунед. Агар хатоҳо пешни назари он мардоне оварда шаванд, ки аз имон рӯй гардондаанд ва ба рӯхҳои фиребанда гӯш додаанд, мардоне ки чанде пеш бо мо дар имон буданд, шумо чӣ ба даст меовардед? Оё шумо дар қониби иблис хоҳед истод? Таваҷҷуҳи худро ба саҳроҳои қорношуда равона кунед. Пешни рӯи мо қори умумичаҳонӣ қарор дорад. Ба ман дар бораи Қон Келлогг манзараҳо дода шуданд.»

Шахсияти басо қолибе андешаҳои он далелҳои фиребандаро, ки ӯ пешкаш мекард, намоёндагӣ менамуд, яъне ақидаҳои, ки аз ҳақиқати аслии Китоби Муқаддас фарқ доштанд. Ва онҳое ки барои чизе нав гурусна ва ташна буданд, ақидаҳои [басо фиребанда] пеш мебуданд, ба гунае ки Элдер Прескотт дар хатари бузург қарор дошт. Элдер Дэниэлс дар хатари бузурги печида шудан [дар] фиребе қарор дошт, ки агар ин ақидаҳо дар ҳама ҷо баён карда шаванд, он гӯё чаҳони наве хоҳад буд.

«Бале, мешуд; лекин дар ҳоле ки зехни онҳо ба ин тарз машғул буд, ба ман нишон дода шуд, ки Бародар Дэниэлс ва Бародар Прескотт ба таҷрибаи худ ақидаҳои бо зоҳири рӯхонӣ[гароёна] мебароварданд ва қавми моро ба сӯи ҳиссиёти зебое ҷалб мекарданд, ки агар имкон мебуд, ҳатто баргузидагонро низ фиреб медоданд.»

Интиҳобшудагони ҳақиқӣ фирефта нахоҳанд шуд, аммо қасоне хоҳанд буд, ки бо интиҳобшудагони ҳақиқӣ истодаанд ва фирефта хоҳанд шуд. Интиҳобшудагони ҳақиқӣ боқирагони доно мебошанд. Боқирагони нодон фирефта хоҳанд шуд, дуруст аст?

Ва чунон ки боқирагони доно дар ин давраи замон, ҳангоме ки васваса ҳаст, то ҳатто баргузидагонро фиреб диҳад, вақте ки боқирагони доно рехтани Ғайзи Рӯхлуқудсро қабул мекунанд, боқирагони нодон чиро қабул мекунанд? Гумроҳии саҳти 2 Таслуникиёро. Мо ба он низ, дар иртибот бо «Ҳаррӯза», хоҳем пардохт.

—«ба таҷрибаи худ андешаҳои бо намуди рӯхонӣ [спиритистӣ] дарҳам мебофтанд ва қавми моро ба сӯи эҳсосоти зебое мекашиданд, ки агар мумкин мебуд, ҳатто баргузидагонро

фиреб медод.»

Моҳияти аслии спиритизм чист?

Дар бораи достони шоҳ Шоул, Самуил чӣ гуфт? «Исён мисли чодугарист». Исён чодугарист.

Шоул дар кучо анҷом меёбад?

АЗ АУДИТОРИЯ: Бо чодугари зан аз Эндор.

Бо чодугари Эн-Дор.

Подшоҳ Шоул чӣ коре кард, ки ин силсилаи воқеаҳоро ба вучуд овард, ки ўро ба назди чодугари Эндор бурд? Ў сухани худро аз Каломи Худо боло гузошт. Ба ў гуфта шуда буд, ки чӣ бояд кунад, аммо ў пеш рафт ва он чиро, ки худ мехост, ба ҷо овард.

Таҳи поёнии спиритизм ин аст, ки сухани худро болотар аз Каломи Худо қарор диҳед. Ҳама чиз аз ҳамин ҷо оғоз меёбад. Ин аст чодугарӣ.

Чодугарӣ шинохтани он аст, ки чӣ гуна Шайтон туро зери нуфузи худ меоварад. Чӣ гуна ў туро афсун мекунад — ин истилоҳи сеҳриест, ки ба фиреби сеҳрӣ марбут аст.

Ҳангоме ки ту чодузада мешавӣ, нахустин касе ки чодузада мегардад, кист? Чодугар. Ҳама чиз аз он оғоз меёбад, ки ман сухани худро болотар аз Каломи Худо қарор медиҳам. Ин чодугарист, ин исён аст, ва ман ҳамон касе ҳастам, ки чодузада шудааст. Ва маҳз ҳамин чиз бо Daniells ва Prescott рӯй дод.

Ва дар айни замон, Даниэлс ва Прескотт мекӯшиданд, ки чӣ гуна ақидаҳоро ворид созанд? Як назари нодуруст дар бораи «Доимӣ».

Ва назари ҳақиқӣ дар бораи «Ҳамешагӣ» чист? Оё он бутпарастист, ва бутпарастӣ дини худболо бардоштани хеш аст. Ин дине аст, ки дар саҳнҳои Осмон оғоз ёфт, вақте ки Шайтон, вақте ки Шайтон, сухани худро болотар аз Каломи Худо гузошт ва ба таърихи инсоният сирри шароратро ворид сохт.

Сирри бадӣ амали Шайтон аст дар афсункор сохтани мо. Ин амали Шайтон аст, ки моро водор месозад, то сухани худро ё сухани ўро болотар аз Каломи Худо қарор диҳем.

Оё андешаи маро пайравӣ мекунед?

«Гуноҳ»-ро ҷустуҷӯ кунед. Он «гуноҳ»-ро дар Конкорданси Стронг муайян хоҳад кард. Ва ҳангоме ки шумо онро то калимаи решагӣ поён мебаред, калимаи решагии «гуноҳ» чист? Алфа, алфа. Ин аст муртадии Алфа.

Даниэлс ва Прескотт ин назариёти аҳмақонаро кай тарғиб мекарданд? Дар давраи замони Осиятии Алфа.

Пас, он чиро ки Хоҳар Уайт дар ин ҷо дар бораи фиреб додани баргузидагони маҳз ва дар бораи хондани Ҳизқиёл 28 мегӯяд, аз даст надихед. Ў медонист, ки чӣ рух дода истодааст. Ў медонист, ки ин мавзӯи «Ҳамешагӣ» чизест, ки на танҳо аз ҷиҳати таълимотӣ нодуруст аст, балки аз онҳое ки меҳоханд назари нодурусти «Ҳамешагӣ»-ро мавъиза кунанд, талаб мекунад, ки сухани худро болотар аз Каломи Худо гузоранд ва онҳоро дар мавқеи қарор медиҳад, ки ҷодузада шудаанд; ва, бинобар ин, онҳо дар дасти Шайтон абзоре мешаванд, то бо исёни худ дигаронро низ ҷоду кунанд.

«Ман бояд бо қалами худ [ин ҳақиқатро] қайд намоям, ки ин бародарон дар андешаҳои фиребандаи худ нуқсонҳоеро медиданд, ки ҳақиқатро дар ҳолати ноустуворӣ қарор медод; ва [бо вучуди ин] онҳо [чунин] қомат меафростанд, гӯё [ки дорои] фаросати бузурги рӯҳонӣ бошанд. Акнун ман бояд ба онҳо бигӯям, [ки] вақте ин масъаларо ба ман нишон доданд,»

Мардум мегӯянд: «Оҳ, Эллен Уайт, вай нисбат ба “Доимӣ” мавқеи надорад».

«Вақте ки ин масъала ба ман нишон дода шуд, замоне буд, ки бародар Даниэлс овози худро мисли қарнаи баланд мекард ва ақидаҳои худро дар бораи «Ҳамешагӣ» ҳимоят менамуд; натиҷаҳои баъдина низ ба ман нишон дода шуданд. Қавми мо ба сардаргумӣ гирифтанд мегардид. Ман натиҷаро дидам, ва он гоҳ ба ман ҳушдорҳо дода шуданд, ки агар бародар Даниэлс, бе таваҷҷӯҳ ба оқибат, ба чунин таъсир таслим гардад ва худро бовар кунанд, ки зери илҳами Худо қарор дорад,»—

Ин спиритуализм аст. Ў каломи худро аз Каломи Худо болотар гузоштааст. Ў бовар дорад, ки аз ҷониби Худо илҳом гирифта истодааст.

«ки агар Эдлер Даниэлс, бидуни таваҷҷӯҳ ба натиҷа, чунин таъсирпазир гардад ва бигзорад, ки худ бовар кунад зери илҳами Худо қарор дорад, шакку шубҳа дар миёни сафи мо дар ҳама ҷо кошта мешуд, ва мо ба ҷое мерасидем, ки Шайтон паёмҳои худро мебард. Беимонӣ ва шакку шубҳаи устувор дар зехнҳои инсонӣ кошта мешуд, ва ҳосилоти бегонаи шарорат ҷойи ҳақиқатро мегирфт. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.»

Ҳосилоти ғайриоддӣ шарорат имрӯз дар тамоми адвентизм рӯ ба рушд аст.

Эллен Уайт фаҳмиши Пионерҳоро дар бораи 2520 ҷонибдорӣ мекунад.

Эллен Уайт тасдиқи худро бар фаҳмиши Пешқадамони мегузорад, ки «Ҳаррӯза» дар Китоби Дониёл рамзи бутпарастӣ мебошад.